NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA

YVES BOT

prednesené 7. júna 2007 [1]

1. Predmetom prejednávaných vecí sú odvolania, ktoré podali B. Salvador García a A. Herrero Romeu, ako aj T. Salazar Brier, úradníci Komisie Európskych spoločenstiev, a R. De Bustamante Tello, úradník Rady Európske únie, proti rozsudkom Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev vyhláseným 25. októbra 2005 [2], ktorými Súd prvého stupňa zamietol ich žaloby o neplatnosť rozhodnutí Komisie [3] a Rady [4], ktoré neuznali nimi uplatnený nárok na príspevok na expatriáciu, ako aj príspevok na usídlenie a diéty, ktoré s nimi podľa žalobcov súvisia.

2. Príspevok na expatriáciu je priznaný úradníkom Spoločenstva, ktorí museli premiestniť svoje bydlisko z krajiny svojho pobytu do krajiny svojho zamestnania, keď nastúpili do služobného pomeru v Európskych spoločenstvách. Podľa ustanovenia článku 4 ods. 1 prílohy VII Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev [5] je poskytnutie tohto príspevku viazané na podmienku, že úradník už nemal svoje bydlisko alebo svoje hlavné zamestnanie na území štátu, kde je zamestnaný pred dňom nástupu do služobného pomeru.

3. To isté ustanovenie však stanovuje, že na uplatnenie tejto podmienky sa nebudú brať do úvahy „okolnosti, vyplývajúce z práce vykonávanej pre iný štát alebo pre medzinárodnú organizáciu“.

4. Predmetom sporov v prejednávaných veciach je rozsah tejto výnimky. Navrhovatelia vyčítajú Súdu prvého stupňa, že rozhodol tak, že pojem práca vykonávaná pre iný štát sa uplatňuje len na prácu vykonávanú pre ústredné orgány niektorého iného štátu

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Vo veci C-7/06 P rozsudok Salvador García/Komisia, T-205/02, Zb. VS s. I-A-285 a II-1311; vo veci C-8/06 P rozsudok Herrero Romeu/Komisia, T-298/02, Zb. s. II-4599; vo veci C-9/06 P rozsudok Salazar Brier/Komisia, T-83/03, Zb. VS s. I-A-311 a II-1407, a vo veci C-10/06 P rozsudok De Bustamante Tello/Rada, T-368/03, Zb. VS s. I-A-321 a II-1439 (ďalej len „napadnuté rozsudky“).

3 — Vo veci C-7/06 P rozhodnutie z 28. júna 2001; vo veci C-8/06 P rozhodnutie z 19. novembra 2001 a vo veci C-9/06 P rozhodnutie z 25. júla 2002.

4 — Vo veci C-10/06 P rozhodnutie z 24. januára 2003.

5 — Ďalej len „služobný poriadok“.

a v dôsledku toho sa nevzťahuje na prácu vykonávanú pre taký územný celok, ako sú španielske autonómne oblasti, ani *a fortiori*, na prácu vykonávanú na účet súkromnoprávnej spoločnosti poverenej obranou záujmov autonómnej oblasti v inštitúciách Spoločenstva, i keď je táto spoločnosť poverená úlohami vo verejnom záujme. Z jednej z týchto vecí tiež vyplýva otázka, či práca asistenta poslanca Európskeho parlamentu môže byť tiež považovaná za prácu vykonávanú pre medzinárodnú organizáciu v zmysle dotknutého ustanovenia.

5. Vzhľadom na to, že sa tieto štyri veci v zásade týkajú toho istého právneho problému, budem ich v týchto návrhoch skúmať spoločne.

6. Uvediem v tejto súvislosti, že pojem práca vykonávaná pre iný štát sa podľa môjho názoru neobmedzuje len na prácu vykonávanú pre ústredné orgány niektorého štátu, ale vzťahuje sa tiež na prácu vykonávanú pre územný celok, ako i prácu vykonávanú pre útvar, ktorý bol bez ohľadu na jeho právnu formu poverený na základe aktu orgánu verejnej moci plnením, pod kontrolou tohto orgánu, úloh vo verejnom záujme, ako je zastupovanie alebo obrana záujmov územného celku pred inštitúciami Spoločenstva.

7. Tiež uvediem, že práca asistenta poslanca Európskeho parlamentu, pokiaľ bol asistent zamestnaný priamo poslancom, to znamená, že medzi nimi existovala priama právna väzba, musí byť analyzovaná ako práca vykonávaná pre medzinárodnú organizáciu v zmysle článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku.

8. Poukážem na to, že sa Súd prvého stupňa v napadnutých rozsudkoch dopustil právneho omylu pri výklade pojmu práca vykonávaná pre iný štát, a zmienim sa o dôsledkoch, ktoré treba vyvodiť z tohto právneho omylu v každej z preskúmavaných vecí.

I — Právny rámec

9. Odmena úradníkov Európskych spoločenstiev podľa článku 62 služobného poriadku zahrnuje základný plat, rodinné prídavky a iné príspevky.

10. K týmto príspevkom patrí príspevok na expatriáciu, ktorého výška je stanovená článkom 69 služobného poriadku na 16 % zo súčtu základného platu, príspevku na domácnosť a príspevku na nezaopatrené dieťa, na

ktoré má úradník nárok. Tento príspevok je vyplácaný počas celého obdobia aktívnej služby úradníka.

11. Uvedený príspevok bol zavedený nariadeniami č. 31 (EHS) a č. 11 (ESAE) z 18. decembra 1961, ktorými sa stanovuje služobný poriadok úradníkov a pracovný poriadok ostatných zamestnancov Európskeho hospodárskeho spoločenstva a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 1962. [6]

12. Príspevok na expatriáciu nahrádza príspevok za odlúčenie. Tento príspevok za odlúčenie, ktorého výška bola 20 % základného platu, bol priznaný zamestnancom, ktorí pred dňom nástupu do služobného pomeru mali trvalé bydlisko viac ako šesť mesiacov v mieste nachádzajúcom sa od sídla inštitúcie vo vzdialenosti väčšej ako 25 kilometrov u úradníkov Európskeho spoločenstva uhlia a ocele a väčšej ako 70 kilometrov u úradníkov Európskeho hospodárskeho spoločenstva a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu.

13. Podmienky poskytovania príspevku na expatriáciu sú uvedené v článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku. Toto ustanovenie znie takto:

„Príspevok na expatriáciu… je poskytovaný:

a) úradníkom:

— ktorí nie sú a nikdy neboli štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce,

a

— ktorí počas obdobia piatich rokov, ktoré sa skončilo šesť mesiacov pred ich nástupom do služby, nemali zvyčajné bydlisko alebo nevykonávali svoje hlavné zamestnanie na európskom území tohto štátu. Na účely tohto ustanovenia sa nebudú brať do úvahy okolnosti, vyplývajúce z práce vykonávanej pre iný štát alebo pre medzinárodnú organizáciu;

6 — Ú. v. ES 1962, 45, s. 1385.

b) úradníkom, ktorí sú alebo boli štátnymi príslušníkmi štátu, na území ktorého sa nachádza ich miesto výkonu práce, ale ktorí počas obdobia 10 rokov, ktoré sa skončilo dňom ich nástupu do služby, mali zvyčajné bydlisko mimo európskeho územia tohto štátu z iných dôvodov ako z dôvodu plnenia povinností v službách štátu alebo medzinárodnej organizácie.

…“ [*neoficiálny preklad*]

14. Podľa článku 4 ods. 2 prílohy VII služobného poriadku úradník, ktorý nie je a nikdy nebol štátnym príslušníkom štátu, na ktorého území je zamestnaný, a ktorý nespĺňa podmienky na to, aby mal nárok na príspevok na expatriáciu, má nárok na príspevok za pobyt v zahraničí, ktorého výška sa rovná štvrtine príspevku na expatriáciu.

15. Pokiaľ ide o príspevok na usídlenie a diéty, tie sú stanovené článkami 5 a 10 prílohy VII služobného poriadku.

16. Článok 5 tejto prílohy v znení uplatniteľnom v relevantnom čase z hľadiska skutkového stavu stanovuje, že úradník v trvalom služobnom pomere, ktorý spĺňa podmienky na to, aby mal nárok na príspevok na expatriáciu, má nárok na príspevok na usídlenie vo výške jedného mesačného základného platu.

17. Článok 10 uvedenej prílohy stanovuje, že úradník, ktorý preukáže, že musel zmeniť svoje bydlisko, aby splnil požiadavky bydliska stanovené článkom 20 služobného poriadku, má nárok na diéty, ktorých výška je určená v súlade s týmto článkom 10.

II — Skutkové okolnosti prejednávaných vecí

18. Skutkový stav v štyroch skúmaných veciach možno zhrnúť takto.

A — *Vec C-7/06 P*

19. Pani Salvador García, španielska štátna príslušníčka, nastúpila do služobného pomeru na Komisii v Bruseli ako úradníčka 16. apríla 2001.

20. Predtým študovala od septembra 1991 do júla 1992 v Bruseli, potom bola na stáži v Komisii od októbra 1992 do februára 1993.

21. Od 1. októbra 1993 do 31. decembra 1994 pracovala v tomto meste pre vládu autonómnej oblasti Navarra, potom od 21. februára 1995 do 20. augusta 1995 bola zamestnaná v Sociedad de Desarrollo de Navarra, Sodena, SA [7], pre spoločnosť poverenú hospodárskym rozvojom tohto autonómnej oblasti.

22. V období od 1. septembra 1995 do 30. júna 1996 pani Salvador García vykonávala prácu asistentky poslanca Európskeho parlamentu.

23. Počas júla a augusta 1996 dobrovoľne pracovala pre mimovládnu organizáciu v Peru.

24. Od 2. septembra 1996 do 28. februára 1997 pracovala v Bruseli pre spoločnosť ECO, ktorej Komisia zverila úlohy technickej podpory.

25. Od 1. marca 1997 do 31. marca 1999 bola v tomto meste zamestnankyňou Sociedad de Desarrollo Exterior de Navarra, Sodexna, SA [8], spoločnosti poverenej vonkajším hospodárskym rozvojom autonómnej oblasti Navarra, a potom od 1. apríla 1999 do 15. apríla 2001 vykonávala funkciu splnomocnenkyne vlády tohto autonómnej oblasti.

26. Rozhodnutím z 28. júna 2001 Komisia rozhodla tak, že žalobkyňa nemá nárok na príspevok na expatriáciu ani na príspevky s ním súvisiace.

27. Vo svojom rozhodnutí z 27. marca 2002 o zamietnutí sťažnosti podanej žalobkyňou sa Komisia domnievala, že povolania vykonávané žalobkyňou v Bruseli ako asistentka poslanca Európskeho parlamentu, pre spoločnosti Sodena a Sodexna, ako aj pre vládu autonómnej oblasti Navarra, nemôžu byť považované za „prácu vykonávanú pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu“ v zmysle článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku.

28. Komisia zastávala ten názor, že tieto zamestnania musia byť vzaté do úvahy a že

7 — Spoločnosť pre rozvoj Navarry (ďalej len „Sodena“).

8 — Spoločnosť pre vonkajší rozvoj Navarry (ďalej len „Sodexna“).

obdobie piatich rokov uvedené v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážke prílohy VII služobného poriadku nazvané „referenčné obdobie“ trvalo od 16. októbra 1995 do 16. októbra 2000. Vyvodila z toho záver, že počas tohto obdobia žalobkyňa mala bydlisko a vykonávala svoje hlavné zamestnanie v Belgicku.

32. Komisia zamietla sťažnosť podanú žalobkyňou rozhodnutím z 10. júna 2002 z dôvodu, že profesijnú činnosť predmetnej osoby v Patronat nie je možné považovať za „prácu vykonávanú pre iný štát“. Z toho vyvodila záver, že referenčné obdobie musí byť stanovené od 15. mája 1996 do 15. mája 2001 a že počas tohto obdobie žalobkyňa mala bydlisko a vykonávala hlavné zamestnanie v Belgicku.

B — *Vec C-8/06 P*

C — *Vec C-9/06 P*

29. Pani Herrero Romeu, španielska štátna príslušníčka, nastúpila do služobného pomeru na Komisii v Bruseli ako úradníčka 16. novembra 2001.

33. Pán Salazar Brier, španielsky štátny príslušník, nastúpil do služobného pomeru na Komisii v Bruseli ako úradník 1. júna 2002.

30. Predtým vykonávala od januára 1993 do novembra 2001 svoje zamestnanie v Bruseli na delegácii Patronat Català Pro Europa [9], subjekt poverený správou záujmov vlády autonómnej oblasti Katalánsko v inštitúciách Spoločenstva.

34. Predtým bol v období od 3. októbra 1994 do 31. augusta 1998 zamestnancom Sociedad Canaria de Fomento Económico, Sofesa, SA [10], spoločnosti poverenej správou záujmov autonómnej oblasti Kanárskych ostrovov a správou kancelárie zastúpenia vlády tohto autonómnej oblasti v Bruseli a potom od 1. septembra 1998 do 31. mája 2002 ako dočasný zamestnanec vlády uvedeného autonómnej oblasti.

31. Rozhodnutím z 19. novembra 2001 Komisia rozhodla, že žalobkyňa nemá nárok na príspevok na expatriáciu a príspevky, ktoré s ním súvisia.

9 — Ďalej len „Patronat“.

10 — Kanárska spoločnosť pre hospodársky rozvoj (ďalej len „Sofesa“).

35. Komisia v dokumente, ktorý určuje práva pána Salazara Briera, vystavenom 25. júla 2002, rozhodla, že nemá nárok na príspevok na expatriáciu a príspevky, ktoré s ním súvisia.

36. Sťažnosť podaná dotknutou osobou bola implicitne zamietnutá 24. februára 2003, potom výslovne zamietnutá rozhodnutím z 24. marca 2003. Komisia uviedla, že zamestnanie žalobcu v Sofesa a pre vládu autonómnej oblasti Kanárske ostrovy nepredstavuje „prácu vykonávanú pre iný štát". Vyvodila z toho záver, že referenčné obdobie musí byť stanovené od 1. decembra 1996 do 30. novembra 2001 a že počas tohto obdobia žalobca mal bydlisko a vykonával svoje hlavné povolanie v Belgicku.

D — *Vec C-10/06 P*

37. Pán De Bustamante Tello, španielsky štátny príslušník, nastúpil do služobného pomeru na Rade v Bruseli ako úradník 1. novembra 2003.

38. Predtým vykonával svoje zamestnanie v Bruseli v období od 2. decembra 1991 do 31. júla 1996 pre „Instituto de Fomento de la Región de Murcia" [11], organizáciu verejného práva autonómnej oblasti Regiónu Murcia poverenú najmä sledovaním právnych predpisov a programov Spoločenstva, ktoré majú význam pre toto autonómna oblasť.

39. V období od augusta 1996 do decembra 2002 tiež pracoval v Bruseli ako riaditeľ „Oficina de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia ante las Comunidades europeas" [12], správnej organizácie autonómnej oblasti Regiónu Murcia poverenej správou záujmov tohto spoločenstva u inštitúcií Spoločenstva.

40. Rozhodnutím z 24. novembra 2003 Rada rozhodla, že žalobca nemá nárok na príspevok na expatriáciu a príspevky, ktoré s ním súvisia.

41. Vo svojom rozhodnutí z 28. júla 2003 o zamietnutí sťažnosti žalobcu Rada vyjadrila názor, že jeho zamestnanie v INFO a ORM nemôže byť považované za „prácu

11 — Inštitút pre rozvoj Regiónu Murcia (ďalej len „INFO").

12 — Kancelária autonómnej oblasti regiónu Murcia pri Európskom spoločenstve (ďalej len „ORM").

vykonávanú pre iný štát“. Vyvodila z toho záver, že referenčné obdobie musí byť stanovené na obdobie od 1. júla 1997 do 30. júna 2002 a že počas tohto obdobia dotknutá osoba mala bydlisko a pracovala v Belgicku.

III — Napadnuté rozsudky

42. Návrhmi podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 4. júla 2002, 1. októbra 2002, ako aj 3. marca 2003 a 4. novembra 2003 B. Salvador García, A. Herrero Romeu, ako aj T. Salazar Brier a R. De Bustamante Tello predložili tomuto súdu žaloby o neplatnosť rozhodnutí Komisie a Rady, ktorými im bol zamietnutý príspevok na expatriáciu, ako i príspevky s ním súvisiace.

43. Žalobcovia sa tiež domáhali toho, aby žalovaným inštitúciám bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania.

44. Na podporu svojich návrhov, pokiaľ ide o príspevok na expatriáciu, žalobcovia uviedli tri žalobné dôvody, pričom prvý vychádzal z porušenia článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku, druhý z nesprávneho posúdenia skutkového stavu a tretí z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania.

45. Pani Salvador García, pani Herrero Romeu, ako aj pán Salazar Brier tiež vyčítali Komisii porušenie povinnosti odôvodnenia.

46. Na podporu svojho návrhu, pokiaľ ide o diéty a príspevok na usídlenie, navrhovatelia uviedli, že v súlade s rozsudkom z 28. mája 1998, Komisia/Lozano Palacios [13], by im tieto príspevky mali byť automaticky priznané, pokiaľ by ich nárok na príspevok na expatriáciu bol uznaný.

47. Súd prvého stupňa zamietol žaloby žalobcov a rozhodol tak, že každý účastník konania znáša vlastné trovy konania.

48. Súd zamietol žalobné dôvody uvedené na podporu návrhov týkajúcich sa príspevku na expatriáciu ako neprípustné a nedôvodné.

49. Pokiaľ ide o prvý žalobný dôvod vychádzajúci z porušenia článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku, Súd prvého stupňa zaujal právny názor, že nie je dôvodný z nasledujúcich dôvodov.

13 — C-62/97 P, Zb. s. I-3273.

50. Uviedol, že podľa ustálenej judikatúry je dôvodom existencie príspevku na expatriáciu náhrada osobitných nákladov a nevýhod vyplývajúcich zo stáleho výkonu práce v krajine, s ktorou úradník nemal pred svojím nástupom do služobného pomeru trvalú väzbu, a že na to, aby táto trvalá väzba mohla vzniknúť a spôsobiť to, že úradník stratí nárok na príspevok na expatriáciu, zákonodarca vyžaduje, aby mal úradník svoje obvyklé bydlisko alebo vykonával svoje hlavné zamestnanie počas obdobia piatich rokov v krajine výkonu svojho zamestnania.

51. Súd ďalej uviedol, že dôvodom existencie výnimky stanovenej článkom 4 ods. 1 písm. a) druhou zarážkou prílohy VII služobného poriadku pre osoby, ktoré vykonávali prácu pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu počas referenčného obdobia, je skutočnosť, že za takýchto podmienok tieto osoby nemôžu byť považované za osoby s trvalými väzbami s krajinou výkonu zamestnania z dôvodu dočasného charakteru ich pridelenia do tejto krajiny.

52. Súd prvého stupňa zaujal právny názor, že vzhľadom na dátum, ku ktorému navrhovatelia nastúpili do služobného pomeru na Komisiu a Radu, malo byť referenčné obdobie stanovené v prípade pani Salvador García na obdobie od 16. októbra 1995 do 15. októbra 2000, v prípade pani Herrero Romeu na obdobie od 16. mája 1996 do 15. mája 2001, v prípade pána Salazar Brier na obdobie od 1. decembra 1996 do 30. novembra 2001 a v prípade pána De Bustamante Tello na obdobie od 1. júla 1997 do 30. júna 2002.

53. Poukázal na to, že počas väčšej časti týchto referenčných období žalobcovia vykonávali svoje hlavné zamestnanie v Bruseli nasledujúcim spôsobom:

— pani Salvador García na jednej strane v Sodexna a pre vládu autonómnej oblasti Navarra v Bruseli a na druhej strane ako asistentka poslanca Európskeho parlamentu,

— pani Herrero Romeu na delegácii Patronat,

— pán Salazar Brier v Sofese a potom pre vládu autonómnej oblasti Kanárskych ostrovov,

— pán De Bustamante Tello v ORM.

54. Súd prvého stupňa uviedol, že otázkou, ktorá vyplýva zo žalôb žalobcov, je určiť, či práca vykonávaná každým z nich v Bruseli počas referenčného obdobia musí byť považovaná za „prácu vykonávanú pre iný štát“ v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku, a pokiaľ ide o prácu asistentky poslanca Európskeho parlamentu, ktorú vykonávala pani Salvador García, či musí byť táto práca kvalifikovaná ako „práca vykonávaná pre medzinárodnú organizáciu“ v zmysle toho istého ustanovenia.

55. Súd prvého stupňa uviedol, že právo Spoločenstva a najmä služobný poriadok poskytujú dostatočné údaje umožňujúce upresniť rozsah článku 4 prílohy VII služobného poriadku a na základe toho vyložiť pojem štát nezávisle od rôznych vnútroštátnych práv, ako to sami účastníci pripustili vo svojich vyjadreniach.

56. Po prvé uviedol, že Súdny dvor rozhodol, že zo všeobecnej systematiky Zmluvy ES jasne vyplýva, že pojem „členský štát“ v zmysle inštitucionálnych ustanovení sa vzťahuje len na vládne orgány členských štátov a nemôže byť rozšírený na vlády regiónov alebo autonómne spoločenstvá bez ohľadu na rozsah právomocí, ktoré sú im priznané. Pripustenie opaku by znamenalo zásah do inštitucionálnej rovnováhy stanovenej zmluvami, ktoré určujú najmä podmienky, za ktorých sa členské štáty, teda štáty, ktoré sú zmluvnými stranami zakladajúcich zmlúv a zmlúv o pristúpení, zúčastňujú na činnosti inštitúcií Spoločenstva. [14]

57. Po druhé Súd prvého stupňa vyjadril právny názor, že podľa ustálenej judikatúry ustanovenia služobného poriadku, ktorých jediným cieľom je upraviť právne vzťahy medzi inštitúciami a úradníkmi tým, že stanovujú vzájomné práva a povinnosti, obsahujú presnú terminológiu, ktorej analogické rozšírenie na výslovne neupravené prípady je vylúčené. [15]

58. Poukázal na to, že v článku 4 prílohy VII služobného poriadku zákonodarca zvolil pojem „štát“, hoci v čase, keď bol prijatý služobný poriadok, už existovali členské štáty s federálnou alebo regionálnou štruktúrou, ako je Spolková republika Nemecko, a nielen štáty s vnútornou centralizovanou štruktúrou. Vyvodil z toho záver, že pokiaľ by zákonodarca Spoločenstva chcel zahrnúť do uvedeného článku politické podcelky alebo miestne územné celky, urobil by tak výslovne.

14 — Súd prvého stupňa mal na mysli uznesenia Súdneho dvora z 21. marca 1997, Région wallonne/Komisia (C-95/97, Zb. s. I-1787, bod 6), a z 1. októbra 1997, Regione Toscana/Komisia (C-180/97, Zb. s. I-5245, bod 6).

15 — Súd prvého stupňa uviedol rozsudky Súdneho dvora zo 16. marca 1971, Bernardi/Parlament (48/70, Zb. s. 175, body 11 a 12), a z 20. júna 1985, Klein/Komisia (123/84, Zb. s. 1907, bod 23), ako i svoj rozsudok z 19. júla 1999, Mammarella/Komisia (T-74/98, Zb. VS s. I-A-151 a II-797, bod 38).

59. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy Súd prvého stupňa dospel k záveru, že pojem „štát“ stanovený článkom 4 prílohy VII služobného poriadku sa vzťahuje len na štát ako právnickú osobu, ako subjekt medzinárodného práva, ako aj na jeho vládne orgány. Uviedol, že taký výklad, ako je výklad navrhnutý žalobcami, by mohol viesť k tomu, že za štáty by mohli byť považované všetky verejnoprávne subjekty, ktoré majú vlastnú právnu subjektivitu, na ktoré ústredná vláda preniesla vnútorné právomoci, vrátane mestských a obecných úradov a všetky útvary, na ktoré správa preniesla funkcie.

60. Vyvodil z toho záver, že výraz „práca vykonávaná pre iný štát“ uvedený v článku 4 prílohy VII služobného poriadku musí byť vykladaný tak, že sa nevzťahuje na prácu vykonávanú pre vlády politických jednotiek štátov.

61. Vo vyššie uvedených rozsudkoch Salvador García/Komisia a Salazar Brier/Komisia Súd prvého stupňa dodal, že činnosť žalobcov v rámci verejných kapitálových spoločností, ktoré patria do jednej z kategórie obchodných spoločností, nemôže byť tým skôr považovaná za prácu vykonávanú pre iný štát. Podľa Súdu prvého stupňa totiž tieto verejné obchodné spoločnosti, akciové spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným nie sú už vo svojej podstate súčasťou orgánov štátnej správy, i keď majú právomoc zastupovať niektoré verejné záujmy alebo sú im zverené úlohy vo verejnom záujme.

62. Z týchto úvah vyvodil záver, že práca vykonávaná žalobcami počas referenčného obdobia nemôže byť považovaná za prácu vykonávanú pre iný štát v zmysle článku 4 prílohy VII služobného poriadku.

63. Upresnil, že toto posúdenie nemožno spochybniť tvrdením žalobcov vychádzajúcim z existencie samostatného pojmu štát v práve Spoločenstva, ktorý údajne zahŕňa decentralizované jednotky. Hoci je jasné, že v súlade s judikatúrou v oblasti určovania nesplnenia povinnosti štátom, ktorú uvádza žalobkyňa, je potrebné usúdiť, že štátnymi orgánmi, ktoré sú povinné zabezpečiť dodržiavanie noriem práva Spoločenstva, sú tak orgány ústrednej moci, orgány štátu, ktorý je súčasťou federácie, ako aj územné alebo decentralizované orgány tohto štátu v rámci ich príslušných právomocí, konanie, v ktorom môže Súdny dvor určiť, že členský štát si nesplnil niektorú zo svojich povinností, sa vzťahuje len na vládu tohto štátu, aj ak nesplnenie vyplýva z konania alebo nekonania orgánov štátu, ktorý je súčasťou federácie, orgánov regiónu alebo orgánov autonómnej oblasti. Na judikatúru, na ktorú poukazujú žalobcovia, sa teda nemožno platne dovolávať na podporu myšlienky širokého výkladu pojmu štát podporovaného žalobcami.

64. Súd uviedol, prečo tvrdenia žalobcov vychádzajúce z vlastných právomocí autonómnych spoločenstiev v španielskom právnom poriadku musia byť zamietnuté.

65. Tiež odmietol tvrdenie žalobcov založené na skutočnosti, že sa na nich vzťahoval rovnaký systém zdravotného poistenia a rovnaký daňový systém ako na diplomatický personál stáleho zastúpenia Španielskeho kráľovstva pri Európskej únii v Bruseli.

66. Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov vychádzajúce z účasti zástupcov autonómnych spoločenstiev v poradných výboroch Komisie rozhodol, že nárok na výnimku stanovenú článkom 4 ods. 1 písm. a) druhou zarážkou prílohy VII služobného poriadku vyžaduje, aby dotknutá osoba mala priame právne väzby s dotknutým štátom alebo medzinárodnou organizáciou. Konštatoval, že žalobcovia výslovne uznali počas konania, že sa nikdy nezačlenili ani neboli súčasťou španielskej delegácie zúčastňujúcej sa schôdzí orgánov Rady a Komisie, ktoré sa konali počas referenčného obdobia. Žalobcovia tiež netvrdili, že udržiavali priamy právny vzťah s ústrednou vládou Španielskeho kráľovstva, na základe ktorého by bolo možné sa domnievať, že počas tohto obdobia vykonávali prácu pre tento štát.

67. Vo vyššie uvedenom rozsudku Salvador García/Komisia Súd prvého stupňa tiež skúmal otázku, či zamestnanie žalobkyne ako asistentky poslanca Európskeho parlamentu musí byť považované za prácu vykonávanú pre medzinárodnú organizáciu v zmysle článku 4 prílohy VII služobného poriadku.

68. Rozhodol tak, že na túto otázku nie je nutné odpovedať z nasledujúcich dôvodov. Súd prvého stupňa uviedol, že aj keby toto zamestnanie muselo byť považované za prácu vykonávanú pre medzinárodnú organizáciu a keby zodpovedajúce obdobie muselo byť vylúčené z referenčného obdobia, toto obdobie by začalo plynúť 16. decembra 1994 a v tomto čase už bola žalobkyňa od 17. decembra 1993 prihlásená k pobytu v obci Saint-Gilles a pracovala od 1. októbra 1993 pre vládu autonómnej oblasti Navarra v Bruseli. Tieto skutočnosti môžu teda preukázať, že obvyklé bydlisko žalobkyne sa nachádzalo v Bruseli prinajmenšom od 16. decembra 1994.

69. Nakoniec v štyroch napadnutých rozsudkoch Súd prvého stupňa vyvodil z toho, že žalobcovia nemali nárok na príspevok na expatriáciu, záver, že ich návrhy týkajúce sa príspevku na usídlenie a diét, založené na automatickom charaktere nároku na tieto príspevky v prípade poskytnutia príspevku na expatriáciu, musia byť zamietnuté.

IV — Odvolanie

70. Žalobcovia navrhujú, aby Súdny dvor vyhlásil ich odvolania za prípustné a zrušil napadnuté rozsudky.

71. Pani Salvador García a pán Salazar Brier tiež navrhujú, aby ich vec bola prípadne vrátená Súdu prvého stupňa na nové konanie.

72. Všetci štyria žalobcovia nakoniec navrhujú, aby žalovaná inštitúcia bola zaviazaná na náhradu trov konania pred Súdnym dvorom a Súdom prvého stupňa.

73. Komisia navrhuje, aby tieto návrhy boli zamietnuté vo veciach C-7/06 P až C-9/06 P.

74. Rada vo veci C-10/06 P navrhuje Súdnemu dvoru, aby zamietol odvolanie ako neprípustné a subsidiárne ako nedôvodné, ako aj to, aby zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.

A — *Argumentácia účastníkov konania*

1. Žalobcovia

75. Žalobcovia zakladajú svoje odvolania na tom istom dôvode, ktorý vychádza z porušenia ustanovenia článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážky prílohy VII služobného poriadku Súdom prvého stupňa.

76. V rámci tohto dôvodu žalobcovia uvádzajú štyri body.

77. V štyroch preskúmavaných veciach žalobcovia vyčítajú Súdu prvého stupňa, že po prvé prijal reštriktívny výklad spornej výnimky, a po druhé, že nezohľadnil jej zmysel a kontext.

78. Vo veciach C-7/06 P a C-9/06 P pani Salvador García a pán Salazar Brier Súdu prvého stupňa tiež vyčítajú, že z pojmu práca vykonávaná pre iný štát vylúčil prácu vykonávanú zamestnancom verejnej obchodnej spoločnosti, akciovej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným, poverenej úlohou verejného záujmu bez toho, aby skúmal, či táto spoločnosť bola kontrolovaná štátom.

79. Nakoniec vo veci C-7/06 P pani Salvador García vyčíta Súdu prvého stupňa, že opomenul vyložiť pojem práca vykonávaná pre medzinárodnú organizáciu, a teda nerozhodol, že sa tento pojem vzťahuje na zamestnanie asistentky poslanca Európskeho parlamentu.

a) Reštriktívny výklad spornej výnimky

80. Žalobcovia vyčítajú Súdu prvého stupňa, že reštriktívne vyložil sporné ustanovenie, hoci ho mal vyložiť široko, keďže ide o výnimku z výnimky.

81. Uvádzajú, že Súd prvého stupňa sa tým, že v napadnutých rozsudkoch rozhodol takto, odchýlil od predchádzajúcej judikatúry, najmä od rozsudku z 30. marca 1993, Vardakas/Komisia [16].

b) Nezohľadnenie zmyslu a kontextu článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážky prílohy VII služobného poriadku

82. Žalobcovia pripomínajú, že dôvodom existencie výnimky stanovenej článkom 4 ods. 1 písm. a) druhou zarážkou prílohy VII služobného poriadku pre osoby, ktoré vykonávali prácu pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu, je skutočnosť, že za takýchto podmienok tieto osoby nemôžu byť považované za osoby s trvalými väzbami s krajinou výkonu zamestnania z dôvodu dočasného charakteru ich pridelenia do tejto krajiny.

83. Tiež uvádzajú, že v tomto zmysle bolo vo vyššie uvedenom rozsudku Vardakas/Komisia rozhodnuté, že práca osoby v zahraničí je nezávislá od zvláštneho statusu, ktorý požíva na základe medzinárodného práva ako zamestnanec verejnoprávnej medzinárodnej organizácie.

84. Z toho vyvodzujú, že napadnuté rozsudky v rozsahu, v ktorom vylučujú z tejto výnimky prácu vykonávanú pre štát prostredníctvom autonómnych spoločenstiev, ponechávajú bez povšimnutia dôvod existencie tohto ustanovenia a zakladajú okrem toho diskrimináciu medzi úradníkmi, ktorí poskytovali prácu štátu prostredníctvom ústrednej správy v rámci stáleho zastúpenia, a tými, ktorí poskytovali túto prácu prostredníctvom autonómnych spoločenstiev. Podľa názoru žalobcov totiž v týchto dvoch situáciách úradník nemal, z dôvodu dočasného charakteru ich pridelenia tejto krajiny, trvalé väzby s krajinou výkonu zamestnania pred nástupom do služobného pomeru v Spoločenstve. Čo je v konečnom dôsledku dôležité, je trvalý alebo dočasný charakter vzťahov, ktoré vznikli medzi úradníkom a jeho krajinou výkonu zamestnania.

85. Podľa nich neexistuje v situáciách týchto dvoch kategórií osôb rozdiel, ktorý by mohol odôvodniť toto diskriminačné zaobchádzanie. Okrem toho tieto kategórie osôb

16 — T-4/92, Zb. s. II-357.

vykonávajú podobné práce, spočívajúce v kontaktoch s Komisiou, zasielaní informácií atď., všetky v službách štátu, v kontexte, keď v oblasti Spoločenstva je účasť autonómnych spoločenstiev čím ďalej tým širšia.

86. Žalobcovia tvrdia, že zákonodarca tým, že stanovil túto výnimku, chcel, aby sa domnienka neexistencie trvalých väzieb s krajinou výkonu zamestnania uplatnila, pokiaľ práca v tejto krajine zodpovedá úlohám vo verejnom záujme.

87. Nakoniec na rozdiel od analýzy Súdu prvého stupňa nevedie tento široký výklad k tomu, aby za štáty boli považované všetky verejnoprávne útvary vybavené vlastnou právnou subjektivitou. Význam výnimky zostáva obmedzený na útvary majúce právomoci v oblasti Spoločenstva, ako je tomu v prípade autonómnych spoločenstiev.

c) Vylúčenie práce vykonávanej pre spoločnosť poverenú úlohami vo verejnom záujme

88. Pani Salvador García a pán Salazar Brier tvrdia, že Súd prvého stupňa tým, že vylúčil prácu vykonávanú zamestnancami spoločnosti poverenej úlohami verejného záujmu z pojmu práca vykonávaná pre iný štát bez toho, aby skúmal, či táto spoločnosť vzhľadom na svoje zloženie, funkcie stanovené zákonom a závislosť od verejnej moci spadá pod štát, spochybnil judikatúru, najmä rozsudky Súdneho dvora z 20. septembra 1988, Beentjes [17], a zo 17. decembra 1998, Komisia/Írsko [18].

d) Názor Súdu prvého stupňa, že zamestnanie asistentky poslanca Európskeho parlamentu nie je prácou vykonávanou pre medzinárodnú organizáciu

89. Nakoniec Salvador García vo veci C-7/06 P uvádza, že keby sa Súdny dvor domnieval, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri posúdení jej zamestnania pre vládu autonómnej oblasti Navarra v Bruseli a v Sodexne, potom otázka kvalifikácie jej práce ako asistentky poslanca Európskeho parlamentu musí byť preskúmaná.

17 — 31/87, Zb. s. 4635, bod 12.
18 — C-353/96, Zb. s. I-8565, bod 26.

2. Obrana Komisie vo veciach C-7/06 P až C-9/06 P

90. Komisia uvádza nasledujúce tvrdenia.

a) O bode odvolania vychádzajúcom z reštriktívneho výkladu spornej výnimky

91. Komisia tvrdí, že Súd prvého stupňa nevykladal spornú výnimku reštriktívne. Uvádza, že oprávnene zastával ten názor, že pojem práca vykonávaná pre štát vyžaduje, aby existovali priame právne väzby medzi dotknutou osobou a týmto štátom. Žalobcovia pritom priame právne väzby so Španielskym kráľovstvom nemali.

b) O popretí zmyslu a kontextu článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážky prílohy VII služobného poriadku Súdom prvého stupňa

92. Komisia po prvé tvrdí, že tvrdenie žalobcov sa opiera o nedôvodný predpoklad.

93. Podľa nej žalobcovia zamieňajú dva rozdielne pojmy, a síce zmysel výnimky obsiahnutej v článku 4 prílohy VII služobného poriadku a použitie pojmu „štát“, ktorý je uvedený v tejto výnimke. To, čo bolo prejednávané pred Súdom prvého stupňa a čo bude prejednávané teraz pred Súdnym dvorom, je výklad pojmu „štát“. Zmysel výnimky týkajúcej sa neexistencie trvalých väzieb s krajinou miesta výkonu zamestnania nie je relevantný pre výklad pojmu „štát“ uvedený v tomto ustanovení.

94. Komisia z toho vyvodzuje, že Súd prvého stupňa sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že sa opieral o okolnosť, že v článku 4 prílohy VII služobného poriadku zákonodarca Spoločenstva zvolil pojem „štát“, hoci v čase, keď bol prijatý služobný poriadok, už existovali členské štáty s federálnou alebo regionálnou štruktúrou, ako je Spolková republika Nemecko, takže keby chcel tento zákonodarca zahrnúť politické jednotky alebo miestne územné celky do uvedeného článku, urobil by tak výslovne.

95. Po druhé sa Komisia domnieva, že tvrdenie žalobcov, podľa ktorého Súd prvého stupňa vytvára diskrimináciu medzi úradníkmi, ktorí vykonávali prácu pre štát prostredníctvom ústrednej správy v rámci

stáleho zastúpenia, a tými, ktorí vykonávali svoje zamestnanie pre štát prostredníctvom autonómnych spoločenstiev, nie je dôvodné.

96. Tieto dve situácie totiž nie sú porovnateľné, pokiaľ ide o vykonávanie služobných povinností, keďže, ako to uviedol Súd prvého stupňa, úlohou delegácie španielskych autonómnych spoločenstiev v Bruseli je obrana záujmov správnych orgánov, ktoré zastupujú, a tieto záujmy sa nutne nekryjú so záujmami ostatných autonómnych spoločenstiev ani so záujmami Španielskeho kráľovstva ako štátu.

97. Po tretie Komisia uvádza, že tvrdenie žalobcov, podľa ktorého v prípade práce vykonávanej pre autonómna oblasť predmetný úradník nepreukázal trvalé väzby s krajinou výkonu zamestnania, z dôvodu dočasnosti ich pridelenia do tejto krajiny, nie je relevantné. Podľa Komisie treba vychádzať z rozhodnutia zákonodarcu Spoločenstva, ktorý nechcel zahrnúť do spornej výnimky tieto politické jednotky štátu, ako sú vlády regiónov, autonómnych spoločenstiev alebo iné miestne útvary.

98. Po štvrté Komisia nesúhlasí s tvrdením žalobcov, podľa ktorého sa výnimka uvedená v článku 4 prílohy VII služobného poriadku musí uplatniť na všetky zamestnania vykonávané vo verejnom záujme, na rozdiel od zamestnaní vykonávaných pre súkromné záujmy.

99. Uvádza, že tento výklad uvedených výnimiek by bol nielen v rozpore s vôľou zákonodarcu, ale tiež by viedol k tomu, že za štáty by mohli byť považované všetky verejnoprávne subjekty, ktoré majú vlastnú právnu subjektivitu, na ktoré ústredná vláda preniesla vnútorné právomoci, vrátane mestských a všeobecných úradov a všetky útvary, na ktoré správa preniesla funkcie.

100. Okrem toho Komisia uvádza, že pokiaľ ide o tvrdenia žalobcov založené na myšlienke, že „[t]o, čo je v konečnom dôsledku dôležité, je trvalý alebo dočasný charakter väzieb, ktoré vznikli medzi úradníkom a jeho krajinou miesta výkonu zamestnania [a že možno tvrdiť], že medzi profesijnou a osobnou situáciou osoby, ktorá vykonávala prácu pre štát prostredníctvom autonómnej oblasti, a inou osobou, ktorá tak konala prostredníctvom ústrednej správy (stáleho zastúpenie), neexistuje žiadny rozdiel, ktorý by mohol odôvodniť toto diskriminačné zaobchádzanie“, ide o novú otázku alebo prinajmenšom o otázku, ktorá nebola týmto spôsobom pred Súdom prvého

stupňa vyjadrená a ktorej prípustnosť teda vyvoláva pochybnosti. Komisia sa v tomto ohľade spolieha na úvahu Súdneho dvora.

c) O bode odvolania vychádzajúcom z nesprávneho vylúčenia práce vykonávanej v postavení zamestnanca verejnej spoločnosti, uplatnenom vo veciach C-7/06 P a C-9/06 P

101. Komisia tvrdí, že tento bod nie je dôvodný, pretože už citované rozsudky Beentjes a Komisia/Írsko, na ktoré odkazujú žalobcovia, sa týkajú smernice Rady 71/305/EHS z 26. júla 1971 o koordinácii postupov pri zadávaní verejných zákaziek na stavebné práce [19] [*neoficiálny preklad*], ktorej zmysel je iný než zmysel spornej výnimky.

102. Komisia dodáva, že osoba, ktorá pracovala pre verejnú spoločnosť, nemala priame právne väzby sa štátom, hoci existencia takýchto väzieb predstavuje nevyhnutnú podmienku stanovenú judikatúrou na uplatnenie spornej výnimky.

19 — Ú. v. ES L 185, s. 5.

d) O skutočnosti, že Súd prvého stupňa nepovažoval zamestnanie asistentky poslanca Európskeho parlamentu za prácu vykonávanú pre medzinárodnú organizáciu

103. Komisia uvádza, že Súd prvého stupňa sa vyjadril k otázke, či zamestnanie asistentky poslanca Európskeho parlamentu vykonávané pani Salvador García musí byť analyzované ako práca vykonávaná pre medzinárodnú organizáciu, keďže rozhodol tak, že odpoveď na túto otázku by nemala žiadny vplyv na poskytnutie príspevku na expatriáciu, keďže žalobkyňa mala v Bruseli svoje obvyklé bydlisko pred a po výkone tohto zamestnania.

104. Okrem toho podľa Komisie toto zamestnanie nepatrí do pôsobnosti spornej výnimky, pretože žalobkyňa nemala v rámci tohto zamestnania priame právne väzby s Parlamentom.

3. Obrana Rady vo veci C-10/06 P

105. Rada tvrdí, že odvolanie podané pánom De Bustamante Tello je neprípustné, pretože žalobca len opätovne uvádza tvrdenia, ktoré

uviedol v konaní pred Súdom prvého stupňa, a Súdny dvor žiada, aby ho len opätovne preskúmal.

106. Subsidiárne navrhuje zamietnutie odvolania ako nedôvodné.

107. Pokiaľ ide o prvý bod vychádzajúci z reštriktívneho výkladu spornej výnimky a z nezohľadnenia stanoviska Súdu prvého stupňa vo vyššie uvedenom rozsudku Vardakas/Komisia, Rada uvádza, že žalobca uvádza tento rozsudok mimo jeho kontextu, aby dospel k opaku ustálenej judikatúry, podľa ktorej ustanovenia práva Spoločenstva, ktoré poskytujú právo na peňažné plnenie musia byť vykladané reštriktívne. [20]

108. Rada okrem toho tvrdí, že výklad pojmu práca vykonávaná pre iný štát uvádzaný žalobcom je v rozpore s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej sa pojem „členský štát“ v zmysle inštitucionálneho ustanovenia vzťahuje len na vládne inštitúcie členských štátov a nemôže byť rozšírený na vlády regiónov alebo autonómnych spoločenstiev bez ohľadu na rozsah právomocí, ktoré sú im priznané. Rada z toho vyvodzuje, že pripustenie opaku by znamenalo zásah do inštitucionálnej rovnováhy stanovenej zmluvami.

109. Čo sa ďalej týka údajného popretia zmyslu a kontextu sporného ustanovenia, Rada uvádza, že stanovisko Súdu prvého stupňa je úplne v súlade s inštitucionálnou rovnováhou stanovenou zmluvami. Podľa názoru tejto inštitúcie akceptovať žalobcove tvrdenia by podľa tejto inštitúcie malo za následok rozšírenie pojmu štátu nielen na autonómna oblasť alebo iné podobné regionálne orgány verejnej správy, ale tiež na obecné a miestne orgány verejnej správy a na verejnoprávne podniky, a to až k ťažko predvídateľným hraniciam.

B — *Posúdenie*

1. O prípustnosti odvolania vo veci C-10/06 P

110. Opätovné uvedenie žalobných dôvodov a tvrdení uvedených v konaní pred súdom rozhodujúcim vo veci samej v rámci odvolania samo osebe nepredstavuje dôvod neprípustnosti tohto odvolania. Keďže cieľom

20 — Rada odkazuje na rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. novembru 1994, Dornonville de la Cour/Komisia (T-498/93, Zb. VS s. I-A-257 a II-813, bod 38).

tohto opravného prostriedku nesmie byť druhé meritórne posúdenie sporu, nemôže odvolateľ len prevziať žalobné dôvody a tvrdenia uvedené v prvostupňovom konaní, a domáhať sa tak len nového preskúmania svojej žaloby Súdnym dvorom.

111. Akonáhle však odvolateľ spochybňuje výklad alebo uplatňovanie práva Spoločenstva, ktoré urobil Súd prvého stupňa, právne body uvedené a skúmané v prvostupňovom konaní môžu byť znova prerokované v priebehu odvolacieho konania. [21] Tak ako Súdny dvor viackrát uviedol, ak by totiž žalobca nemohol založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už uvedených pred Súdom prvého stupňa, tento opravný prostriedok by bolo zbavený časti svojho zmyslu. [22]

112. V prejednávanej veci vyplýva z preskúmania odvolania podaného pánom De Bustamante Tello, že ten nenavrhuje preskúmanie svoje žaloby Súdnym dvorom. Spochybňuje posúdenie dvoch bodov vychádzajúcich z reštriktívneho výkladu spornej výnimky Súdom prvého stupňa, ako i z popretia jej zmyslu a kontextu. Upresňuje body odôvodnenia rozsudku Súdu prvého stupňa, ktorých sa jeho spochybnenie presne týka.

21 — Pozri rozsudok z 13. júla 2000, Salzgitter/Komisia, C-210/98 P, Zb. s. I-5843, bod 43.

22 — Pozri rozsudok zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, Zb. s. I-2125, bod 17. Pozri tiež, pokiaľ ide o nedávne uplatnenie, rozsudok z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada, C-229/05 P, Zb. s. I-439, bod 32.

113. Zastávam ten názor, že odvolanie pána De Bustamante Tello musí byť vyhlásené za prípustné. Okrem toho konštatujem, že odvolania podané ďalšími troma žalobcami sú vyhotovené rovnakým spôsobom ako odvolanie De Bustamante Tello a že Komisia nespochybňuje ich prípustnosť.

2. O prípustnosti tvrdenia žalobcov založeného na myšlienke, že „[t]o, čo je v konečnom dôsledku dôležité, je trvalý alebo dočasný charakter väzieb, ktoré vznikli medzi úradníkom a jeho krajinou miesta výkonu zamestnania“

114. Domnievam sa, že toto tvrdenie je prípustné. I za predpokladu, že uvedené tvrdenie nebolo takto Súdu prvého stupňa vyjadrené, totiž nejde o nový dôvod v zmysle článku 42 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ktorý by menil predmet sporu predloženého Súdu prvého stupňa a ktorého preskúmanie Súdnym dvorom by ho nútil prekročiť svoju povinnosť v rámci odvolacieho konania, ktorá sa obmedzuje na preskúmanie rozhodnutia vydaného v prvom stupni.

115. Ide totiž len o úvahy, ktorými chcú žalobcovia preukázať, že Súd prvého stupňa poprel zmysel článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážky prílohy VII služobného poriadku. Sú to teda tvrdenia uvedené na podporu odvolacieho dôvodu vychádzajúceho z porušenia

tohto ustanovenia Súdom prvého stupňa a neexistuje žiadna povinnosť, na základe ktorej by každé tvrdenie uvedené v rámci odvolacieho konania muselo byť skôr prejednané v prvom stupni. [23]

3. O veci samej

116. Odvolania podané žalobcami nás úvodom privádzajú k skúmaniu dvoch právnych otázok. Prvá, ktorá je spoločná všetkým štyrom veciam, sa týka pojmu „práca vykonávaná pre iný štát“ uvedeného v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážke prílohy VII služobného poriadku.

117. Uvediem, prečo sa podľa môjho názoru tento pojem nevzťahuje len na prácu vykonávanú pre vládne orgány členských štátov, ale musí byť chápaný tak, že sa vzťahuje tiež na prácu vykonávanú pre územný celok, ako i na prácu vykonávanú pre útvar, ktorý bol bez ohľadu na jeho právnu formu poverený na základe aktu verejného orgánu plnením, pod kontrolou tohto orgánu, úloh vo verejnom záujme, ako je zastupovanie alebo obrana záujmov územného celku pred inštitúciami Spoločenstva.

118. Druhá otázka súvisí s vecou C-7/06 P. Vo vyššie uvedenom rozsudku Salvador García/Komisia Súd prvého stupňa rozhodol, že vzhľadom na jeho analýzu zamestnania vykonávaného žalobkyňou pre spoločnosť Sodexna a autonómna oblasť Navarra počas referenčného obdobia nie je nevyhnutné, aby rozhodol o tom, či jej práca v postavení asistentky európskeho poslanca musí byť považovaná za prácu vykonávanú pre medzinárodnú organizáciu v zmysle článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku.

119. Ak Súdny dvor súhlasí s mojím stanoviskom, pokiaľ ide o výklad pojmu práca vykonávaná pre iný štát, kvalifikácia práce asistentky poslanca Európskeho parlamentu z hľadiska dotknutého ustanovenia služobného poriadku môže byť relevantná pre riešenie sporu vo veci C-7/06 P. Uvediem, za akých podmienok musí byť táto práca podľa môjho názoru považovaná za prácu vykonávanú pre medzinárodnú organizáciu v zmysle tohto ustanovenia.

a) Pojem „práca vykonávaná pre iný štát“

120. Vzhľadom na to, že služobný poriadok neodkazuje na právo členských štátov pri určení zmyslu a rozsahu pojmu „práca

23 — Rozsudok PKK a KNK/Rada, už citovaný, bod 66.

vykonávaná pre iný štát“ uvedeného v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážke jeho prílohy VII, tento pojem musí byť predmetom, ako Súd prvého stupňa uviedol v napadnutých rozsudkoch, autonómneho a jednotného výkladu v Spoločenstve.

121. V týchto rozsudkoch Súd prvého stupňa založil svoju analýzu, podľa ktorej dotknutý pojem musí byť chápaný tak, že sa vzťahuje len na prácu vykonávanú pre vládne alebo ústredne orgány štátu, na dvoch dôvodoch. Po prvé sa podľa Súdu prvého stupňa pojem „členský štát“ v zmysle inštitucionálnych ustanovení vzťahuje len na vládne orgány štátu. Po druhé ustanovenia služobného poriadku, ktoré upravujú právne vzťahy medzi inštitúciami a úradníkmi, obsahujú presnú terminológiu, ktorej analogické rozšírenie na výslovne neuvedené prípady je vylúčené. Keby chcel zákonodarca uviesť politické jednotky v spornom ustanovení, urobil by tak výslovne, pretože v čase, keď bolo toto ustanovenie prijaté, tieto členské štáty s federálnou alebo regionálnou štruktúrou, ako je Spolková republika Nemecko, boli členmi Spoločenstva.

122. Toto odôvodnenie sa mi nezdá presvedčivé z nasledujúcich dôvodov.

123. Pokiaľ ide o prvý dôvod, poukazujem na to, že služobný poriadok nevymedzuje pojem „práca vykonávaná pre iný štát“ uvedený v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážke jeho prílohy VII. Okrem toho pojem štát nie je vymedzený ani v práve Spoločenstva. Bol definovaný Súdnym dvorom v rámci jeho výkladu zmlúv a tento výklad nie je jednoznačný. Pojem štát má široký alebo úzky obsah v závislosti od kontextu, v ktorom má byť použitý, a na tom, čo sa zdá byť nevyhnutné pre účinné uplatnenie práva Spoločenstva.

124. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že pojem „členský štát“ uvedený v článku 230 druhom odseku ES, ktorý uvádzajú účastníci konania, ktorí majú právo podať priamu žalobu o neplatnosť proti akémukoľvek aktu Spoločenstva sekundárneho práva, zahrnuje len vládne orgány štátu.[24] Orgány územných celkov členských štátov, ako i subjekty pod ich kontrolou majú k dispozícii takýto opravný prostriedok len proti aktu, ktorý sa ich bezprostredne a osobne dotýka.

125. V tom istom zmysle výnimka zo zákazu prekážok voľného pohybu osôb, stanovených v článku 39 ods. 4 ES a článku 45 ES, podľa ktorej sa tieto zákazy neuplatňujú na „zamestnávanie v štátnej službe alebo

24 — Uznesenie Région wallonne/Komisia, už citované, bod 6.

verejnej službe“ alebo na činnosti, ktoré súvisia s výkonom verejnej moci, je vykladaná reštriktívne. V súlade s judikatúrou táto výnimka nepokrýva všetky zamestnania vo verejnej správe, ale len tie, ktoré súvisia s výkonom najzvrchovanejších povinností štátov, to znamená úloh, ktoré vyplývajú z výkonu verejnej moci a zodpovednosti ochrany všeobecných záujmov štátu. [25]

126. Naopak, pokiaľ ide o posúdenie rozsahu zodpovednosti členských štátov pri uplatňovaní práva Spoločenstva, Súdny dvor vykladá pojem štátu široko. Aby sa zabránilo tomu, že by výkon práva Spoločenstva závisel na politickej, inštitucionálnej a správnej organizácii členských štátov a aby nezasahoval do tejto organizácie, Súdny dvor uplatňuje zásadu medzinárodného práva, podľa ktorej právny subjekt, ktorý sa zaväzuje a ktorý je povinný plniť svoje záväzky, štát ako taký, je chápaný vo svojej organickej a funkčnej jednote. [26]

127. V tomto prístupe sa pojem členského štátu neobmedzuje len na vládne orgány štátov. S cieľom zabezpečiť účinné a jednotné uplatňovanie práva Spoločenstva Súdny dvor rozšíril tento pojem na všetky tieto orgány a verejné orgány, ako sú územné celky. Tiež rozhodol, že uvedený pojem zahrnuje tiež súkromnoprávne subjekty podliehajúce ich kontrole.

128. Súdny dvor rozhodol, že konania upravené v článku 226 ES sa môžu začať na základe návrhu akéhokoľvek orgánu členského štátu, ktorého činnosť alebo nečinnosť je dôvodom nesplnia povinnosti. Pričítal členským štátom nielen konania ich ústredných orgánov vrátane konaní orgánov ústavne nezávislých [27], ale tiež konania ich územných celkov, ako je región federálneho štátu alebo obec. [28] Tiež im pričítal konania súkromnoprávnych orgánov vybavených právnou subjektivitou,

25 — Rozsudok z 30. septembra 2003, Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española, C-405/01, Zb. s. I-10391, bod 39.

26 — Pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. marca 1996, Brasserie du pêcheur a Factortame, C-46/93 a C-48/93, Zb. s. I-1029, bod 34.

27 — Pozri, pokiaľ ide o nesplnenie povinnosti pričítateľné zákonodarcovi, rozsudok z 5. mája 1970, Komisia/Belgicko, 77/69, Zb. s. 237, bod 15, a pokiaľ ide o nesplnenie povinnosti pričítateľné súdnym orgánom, rozsudok z 9. decembra 2003, Komisia/Taliansko, C-129/00, Zb. s. I-14637, body 29 a 32.

28 — Pozri, pokiaľ ide o nemecký Länder (nemecká spolková krajina), rozsudok zo 14. mája 2002, Komisia/Nemecko (C-383/00, Zb. s. I-4219, bod 18; pokiaľ ide o belgický región, rozsudok zo 17. januára 2002, Komisia/Belgicko, C-423/00, Zb. s. I-593, bod 16, a pokiaľ ide o francúzske obce, rozsudok z 18. júna 1985, Steinhauser, 197/84, Zb. s. 1819.

ktorých činnosť priamo alebo nepriamo podlieha ich kontrole. [29]

129. Súdny dvor tiež pripustil, že jasné a presné ustanovenia smernice môžu byť priamo uplatnené v konaniach vedených proti územným celkom členských štátov. [30] Rozhodol, že môžu byť tiež uplatnené proti subjektom alebo útvarom bez ohľadu na ich právnu formu, ktoré sú podriadené právomoci alebo kontrole štátu alebo verejného orgánu, ako je územný celok [31], alebo na základe právneho aktu verejného orgánu a pod jeho kontrolou sú poverené vykonávaním služieb vo verejnom záujme. [32]

130. V tej istej názorovej línii sa pojem „podpora štátu“ uvedený v článku 87 ods. 1 ES, tak ako bol vyložený judikatúrou, neobmedzuje na podpory poskytnuté priamo vládnymi orgánmi členských štátov. Tiež zahrnuje podpory poskytnuté ich územnými celkami, nech už je to na akejkoľvek úrovni [33], ako i súkromnoprávnym subjektom konajúcim pod ich kontrolou. [34]

131. Môžem tiež uviesť definíciu pojmu „obstarávatelia“ v rámci smerníc prijatých v oblasti verejného obstarávania, na ktoré odkazujú žalobcovia a ktorých cieľom je stanoviť rámec pre konania štátov pri zadávaní tohto typu zákaziek s cieľom ochrany hospodárskej súťaže. [35]

132. Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o zabezpečenie účinného uplatnenia práva Spoločenstva,

29 — V rozsudku z 24. novembra 1982, Komisia/Írsko (249/81, Zb. s. 4005) Súdny dvor vyhlásil za dôvodnú žalobu o nesplnenie povinnosti podanú proti Írsku z dôvodu kampane „Buy Irish“ vedenú Irish Goods Council, spoločnosťou s ručením obmedzeným založenou podľa írskeho práva. Rozhodol tak, že postavenie tejto spoločnosti ako súkromnoprávnej spoločnosti neumožňuje írskej vláde zbaviť sa svojej zodpovednosti za túto činnosť v rozpore s právom Spoločenstva, keďže táto vláda vymenovala členov správnej rady uvedenej spoločnosti, poskytla jej verejné dotácie, aby pokryla jej náklady, a nakoniec definovala obsah reklamnej kampane vedenej spoločnosťou (bod 15).

30 — Rozsudok z 22. júna 1989, Fratelli Costanzo, 103/88, Zb. s. 1839.

31 — Rozsudky z 12. júla 1990, Foster a i., C-188/89, Zb. s. I-3313, bod 18, ako i uznesenie z 26. mája 2005, Sozialhilfeverband Rohrbach, C-297/03, Zb. s. I-4305, body 27 a 30.

32 — Rozsudky zo 4. decembra 1997, Kampelmann a i., C-253/96 až C-258/96, Zb. s. I-6907, bod 46), a z 5. februára 2004, Rieser Internationale Transporte, C-157/02, Zb. s. I-1477, bod 24.

33 — Rozsudok zo14. októbra 1987, Nemecko/Komisia, 248/84, Zb. s. 4013, bod 17, v súvislosti s podporou poskytnutou Land (krajina Spolkovej republiky Nemecko).

34 — Rozsudok z 22. marca 1977, Steinike & Weinlig, 78/76, Zb. s. 595, bod 21.

35 — Pojem „obstarávateľ“ je definovaný ako štát, regionálne alebo miestne orgány, organizácie, ktoré sa spravujú verejným právom, združenia tvorené jedným alebo niekoľkými takými orgánmi alebo organizáciami. Pojem „organizácia, ktorá sa spravuje verejným právom“ označuje každá organizácia zriadená na osobitnej účely, plniaca potreby všeobecného záujmu, ktorá nemá komerčnú alebo priemyselnú povahu, a má právnu subjektivitu, a je financovaná z väčšej časti štátom, alebo regionálnymi alebo miestnymi úradmi, alebo inými organizáciami, ktoré sa spravujú verejným právom, alebo je podriadená riadiacemu dohľadu týchto orgánov, alebo ktorá má v správnom, riadiacom alebo dozornom orgáne viac ako polovicu členov menovaných štátom, regionálnymi alebo miestnymi úradmi, alebo inými organizáciami, ktoré sa spravujú verejným právom; [Pozri článok 1 písm. b) smerníc Rady 92/50/EHS z 18. júna 1992 o koordinácii postupov verejného obstarávania služieb (Ú. v. ES L 209, s. 1; Mim. vyd. 06/001, s. 322), 93/36/EHS zo 14. júna 1993 o koordinácii postupov verejného obstarávania dodania tovaru (Ú. v. ES L 199, s. 1; Mim. vyd. 06/002, s. 110), a 93/37/EHS zo 14. júna 1993 o koordinácii postupov verejného obstarávania prác (Ú. v. ES L 199, s. 54; Mim. vyd. 06/002, s. 163)].

sú úkony v službách územných celkov alebo súkromnoprávnych spoločností, ktoré sú pod kontrolou vládnych orgánov členského štátu alebo týchto územných celkov, pričítateľné tomuto štátu v zmysle článku 226 ES, článku 249 tretieho odseku ES alebo článku 87 ods. 1 ES. Preto sa vzhľadom na neexistenciu obmedzení v služobnom poriadku, pokiaľ ide o rozsah pojmu práca vykonávaná pre iný štát, nedomnievam, že tento pojem musí byť z hľadiska svojho znenia nutne chápaný tak, že sa vzťahuje len na prácu vykonávanú pre ústredné orgány členských štátov.

133. Druhý dôvod, podľa ktorého, ak by zákonodarca Spoločenstva chcel zahrnúť do uvedeného článku politické jednotky alebo miestne územné celky, urobil by tak výslovne, sa mi tiež nezdá relevantný. Videli sme, že judikatúra poskytla široký výklad pojmu „štát“ uvedený v článku 226 ES v rámci žalôb o nesplnenie povinnosti, v článku 249 treťom odseku ES, pokiaľ ide o priamy účinok smerníc, alebo ďalej v článku 87 ods. 1 ES, pokiaľ ide o štátne podpory, hoci tieto články Zmluvy ani výslovne neuvádzajú tieto územné celky ani iné subjekty, ktoré môžu byť spojené so štátom.

134. Nezdá sa mi teda možné vyvodiť z judikatúry, podľa ktorej ustanovenia služobného poriadku sú vyjadrené terminologicky presne a nesmú byť rozšírené na prípady, ktoré nie sú výslovne uvedené, že sporná výnimka sa vzťahuje len na prácu vykonávanú pre vládne orgány niektorého štátu.

135. Naproti tomu tvrdenia uvedené žalobcami na podporu ich názoru sa mi zdajú presvedčivejšie.

136. Ako žalobcovia tvrdia, rozsah pojmu práca vykonávaná pre iný štát musí byť určený v závislosti na zmysle tohto ustanovenia. Na rozdiel od stanoviska Komisie nesmie byť pojem štát obsiahnutý v tomto výraze podľa môjho názoru od neho oddelený a byť predmetom oddeleného výkladu. Pojem práca vykonávaná pre iný štát musí byť posudzovaný ako celok v súlade s metódou zakotvenou v judikatúre a vykladaný v závislosti na systematike a cieľoch právnej úpravy, ktorej je súčasťou. [36]

137. Cieľom príspevku na expatriáciu, ako vyplýva z ustálenej judikatúry, je „vyrovnať

36 — Rozsudky zo 16. mája 2002, Schilling a Nehring, C-63/00, Zb. s. I-4483, bod 24, ako i z 10. decembra 2002, British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, C-491/01, Zb. s. I-11453, body 203 až 206 a citovaná judikatúra. Pozri, pokiaľ ide o nedávne uplatnenie, rozsudok zo 14. decembra 2006, ASML, C-283/05, Zb. s. I-12041, body 16 a 22.

náklady osobitného znevýhodnenia vyplývajúceho z nástupu do služobného pomeru v Spoločenstve úradníkom, ktorí sú z tohto dôvodu nútení premiestniť svoje bydlisko z krajiny svojho pobytu do krajiny, kde sú zamestnaní, a začleniť sa do nového prostredia“ [37].

138. Podmienky na priznanie tohto príspevku závisia na stupni začlenenia úradníka v štáte, kde je zamestnaný. Kritériá tohto začlenenia prijaté zákonodarcom Spoločenstva sú bydlisko alebo práca v štáte, kde je zamestnaný, počas relevantného obdobia pred nástupom do služobného pomeru v Spoločenstve. Úradník, ktorý už mal bydlisko alebo pracoval v štáte, kde je zamestnaný, sa považuje za začleneného a má nárok, ak nie je a nikdy nebol štátnym príslušníkom tohto štátu, len na príspevok za pobyt v zahraničí, ktorého výška sa rovná štvrtine príspevku na expatriáciu.

139. Príspevok na expatriáciu je teda poskytnutý v súlade s článkom 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku úradníkovi, ktorý nie je a nikdy nebol štátnym príslušníkom štátu, kde je zamestnaný, a ktorý v čase piatich rokov končiacich šesť mesiacov pred nástupom do služobného pomeru tu nemal ani bydlisko, ani tu nevykonával svoje hlavné zamestnanie.

140. V súlade so spornou výnimkou sa na bydlisko alebo prácu na území štátu, kde je dotknutý úradník zamestnaný, odchylne od podmienok uvedených vyššie neprihliada, pokiaľ vyplývajú z práce vykonávanej pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu.

141. Pri skúmaní obsahu tejto výnimky z hľadiska jej kontextu konštatujem, že zákonodarca Spoločenstva chcel vylúčiť z relevantného obdobia všetky „situácie vyplývajúce z práce vykonávanej pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu“ bez obmedzení, pokiaľ ide o typ vykonávanej práce, vzťah práce k štátu alebo medzinárodnej organizácii a trvanie tohto zamestnania.

142. Zákonodarca Spoločenstva si teda neželal obmedziť rozsah uvedenej výnimky na osobitné práce alebo na osoby, ktoré boli zamestnané štátom alebo medzinárodnou organizáciou na základe osobitného režimu alebo postavenia. Táto analýza bola potvrdená judikatúrou, ktorá rozhodla, že práce vykonávané v postavení stážistu [38] alebo

37 — Pozri najmä rozsudok z 15. septembra 1994, Magdalena Fernández/Komisia, C-452/93 P, Zb. s. I-4295, bod 20 a citovanú judikatúru.

38 — Rozsudky Súdneho dvora z 10. októbra 1989, Atala-Palmerini/Komisia, 201/88, Zb. s. 3109, bod 6, a Súdu z 3. mája 2001, Liaskou/Rada, T-60/00, Zb. VS s. I-A-107 a II-489, body 49 a 50.

nezávislého poradcu inštitúcií Spoločenstva [39] patria do pôsobnosti spornej výnimky.

143. Vzhľadom na tieto úvahy, pokiaľ pojem „práca vykonávaná pre iný štát“ uvedený v článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku pokrýva všetky práce vykonávané pre niektorý štát alebo medzinárodnú organizáciu, javí sa ako logický záver, že pojem „štát“ uvedený v tom istom ustanovení musí byť tiež vykladaný extenzívne, a teda sa uplatňuje na prácu vykonávanú pre rôzne orgány alebo útvary, ktoré môžu byť spojené so štátom. [40]

144. Táto analýza je podľa môjho názoru potvrdená cieľom, ktorý zákonodarca Spoločenstva týmto ustanovením sleduje.

145. V súlade s judikatúrou je cieľom výnimky stanovenej v uvedenom ustanovení, aby príspevku na expatriáciu neboli zbavené osoby, ktoré sa usadili v krajine svojho budúceho zamestnania, aby tu vykonávali toto zamestnanie, pretože toto zamestnanie im nemôže umožniť mať trvalé väzby s touto krajinou. [41] Pri úradníkoch, ktorí počas relevantného obdobia mali bydlisko alebo pracovali v krajine svojho budúceho zamestnania pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu, sa teda predpokladá, že nemajú trvalé väzby s touto krajinou. [42]

146. Myšlienku, ktorá je základom tejto výnimky, uviedol generálny advokát Reischl vo svojich návrhoch k už citovanej veci Vutera/Komisia. Podľa generálneho advokáta „napriek dlhodobému pobytu v krajine svojho neskoršieho zamestnania úradníci, ktorí vykonávajú prácu pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu, pred svojím nástupom do služobného pomeru nemali obvyklé bydlisko v zmysle trvalej väzby k tejto krajine. Všeobecne vykonávajú prácu v určenej krajine len na obmedzené obdobie a zachovávajú počas tohto obdobia svoje úzke väzby so štátom pôvodu“ [43].

147. Zákonodarca Spoločenstva teda chcel, aby práca vykonávaná v krajine miesta výkonu zamestnania pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu nezbavila predmetnú osobu

39 — Rozsudok Súdu zo 14. decembra 1995, Diamantaras/Komisia, T-72/94, Zb. VS s. I-A-285 a II-865, bod 52.

40 — Táto analýza sa pripája k tomu, ako rozhodol Súd prvého stupňa v už citovanom rozsudku Vardakas/Komisia. V tomto rozsudku Súd prvého stupňa tiež zo znenia spornej výnimky a jej kontextu vyvodil, že zámerom zákonodarcu bolo široko poskytnúť príspevok na expatriáciu (bod 37). Tiež vzhľadom na dôvod existencie tohto príspevku zaujal právny názor, že pojem „medzinárodná organizácia“ uvedený v spornej výnimke taktiež nesmie byť vykladaný reštriktívne (bod 41).

41 — Rozsudok z 31. mája 1988, Nuñez/Komisia, 211/87, Zb. s. 2791, bod 11.

42 — Pozri tiež rozsudok z 15. januára 1981, Vutera/Komisia, 1322/79, Zb. s. 127, bod 8.

43 — Pozri s. 143.

príspevku na expatriáciu, pretože pri tejto práci sa na základe jej povahy predpokladá, že jej neumožnila začleniť sa do tejto krajiny. Táto analýza je potvrdená článkom 4 ods. 1 písm. b) prílohy VII služobného poriadku. Na základe tohto ustanovenia príspevok na expatriáciu je tiež priznaný úradníkovi, ktorý je alebo bol štátnym príslušníkom štátu, kde je zamestnaný, za podmienky, že mal obvyklé bydlisko v inej krajine počas obdobia desiatich rokov pred nástupom do služobného pomeru z *„iného dôvodu, než je výkon zamestnania pre štát alebo medzinárodnú organizáciu“* [44].

148. V dôsledku toho možno predpokladať, ako tvrdia žalobcovia, že práca pre štát alebo medzinárodnú organizáciu bráni vzniku trvalých väzieb medzi predmetnou osobou a krajinou miesta výkonu zamestnania.

149. Nevidím teda dôvod, prečo by tento predpoklad musel platiť len pre práce vykonávané pre ústredné vlády členských štátov. Nenachádzam v odôvodnení Súdu prvého stupňa ani v tvrdeniach žalovaných inštitúcií skutočnosti, ktoré by všeobecne preukázali, že keď osoby pracujúce pre územné celky vykonávajú prácu v inej krajine, budú vykonávať prácu počas neobmedzeného obdobia a nezachovajú so svojím štátom tie isté väzby ako úradníci ústrednej vlády. Ako uvádzajú žalobcovia, výkon práce v krajine zamestnania na účet územného celku je obvykle tiež dočasný. Pojem „štát“ uvedený v spornom výraze sa teda neobmedzuje na ústredné orgány, ale podľa môjho názoru sa vzťahuje i na všetky územné celky štátov, ako i útvary, ktoré z organického hľadiska sú súčasťou ústrednej alebo územnej správy štátov.

150. Predchádzajúca analýza je tiež podľa môjho názoru použiteľná na osoby pracujúce pre subjekty, ktoré síce nepatria formálne alebo organicky do správy ústrednej vlády štátu, ale môžu byť v súlade s judikatúrou považované za s ňou spojené, pretože na základe právneho aktu verejného orgánu a pod jeho kontrolou sú poverené vykonávaním služby vo verejnom záujme. [45]

151. Pokiaľ je to totiž práca pre štát, ktorá odôvodňuje predpoklad nedostatku začlenenia do krajiny miesta výkonu zamestnania, a nie osobitná práca alebo osobitné postavenie, potom musí byť možné, aby sa tento predpoklad uplatňoval bez ohľadu na formu subjektu, ktorému štát pri svojej zvrchovanej právomoci inštitucionálnej, politickej a správnej organizácii zveril výkon svojich

44 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

45 — Pozri rozsudok Foster a i., už citovaný, bod 20.

právomocí. Vzhľadom na to, že pojem práca vykonávaná pre iný štát musí byť predmetom autonómneho a jednotného výkladu v Spoločenstve, nesmie byť výraz „štát“ uvedený v tomto pojme obmedzený na organické kritérium, ktoré by záviselo od správnej organizácie štátu, ale musí tiež vziať do úvahy funkčné kritérium.

152. Poukazujem okrem toho na to, že v prejednávanej veci všetci štyria žalobcovia tvrdili, že sa počas obdobia svojho zamestnania v Bruseli pre španielske autonómna oblasť nachádzali v situácii porovnateľnej so situáciou zamestnancov pracujúcich na stálom zastúpení Španielskeho kráľovstva pri Európskej únii, keďže sa na nich vzťahoval ten istý režim zdravotného poistenia a ten istý daňový režim. [46] Navyše rovnako ako zamestnanci tohto stáleho zastúpenia plnili žalobcovia úlohy vo verejnom záujme, brániac v inštitúciách Spoločenstva záujmy svojich autonómnych spoločenstiev, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Španielskeho kráľovstva.

46 — To isté možno konštatovať vo veci Adam/Komisia (C-211/06 P), v súčasnosti prejednávanej pred Súdnym dvorom. Pani Adam, nemecká štátne príslušníčka, nastúpila do služobného pomeru na Komisiu 1. júna 2003. Bol jej odmietnutý príspevok na expatriáciu, pretože od 1. októbra 1997 pracovala v Bruseli v styčnej kancelárii spolkovej krajiny Sársko, keďže Komisia zaujala právny názor, že jej práca nepredstavuje prácu vykonávanú pre iný štát. Žalobkyňa v rámci svojej žaloby proti tomuto rozhodnutiu Komisie uviedla, že sa nachádza v tej istej situácii ako federálni zamestnanci vykonávajúci svoje práce v zahraničí. Rovnako ako títo zamestnanci tak musela zložiť sľub, že bude dodržiavať ústavu Spolkovej republiky Nemecko, a jej pracovná zmluva podlieha kolektívnej zmluve, ktorá sa použije na federálnych zamestnancov.

153. Zastávam ten názor, že z hľadiska spornej výnimky neexistuje relevantný rozdiel medzi osobou, ktorá poskytuje služby štátu prostredníctvom územných celkov alebo subjektu konajúceho pod jeho kontrolou, a osobou, ktorá tak koná prostredníctvom ústrednej správy, ako je stále zastúpenie tohto štátu. Žalobcovia tiež dôvodne tvrdia, že tým, že Súd prvého stupňa obmedzil pôsobnosť spornej výnimky na prácu vykonávanú pre ústrednú vládu štátu, diskriminoval ich v neprospech osoby vykonávajúcej prácu pre územné celky členských štátov alebo iné útvary závislé od štátu.

154. Proti tejto analýze uvádzajú žalované inštitúcie niekoľko tvrdení.

155. Najskôr tvrdia, že situácia osôb vykonávajúcich prácu pre ústrednú vládu a situácia osôb, ktoré pracujú priamo alebo nepriamo pre územný celok, je odlišná, pretože tieto dve kategórie osôb nevykonávajú tu istú prácu a záujmy, ktoré bránia, sa nie vždy zhodujú.

156. Z nasledujúcich dôvodov sa mi nezdá, že toto tvrdenie spochybňuje dôvodnosť

stanoviska žalobcov. Podľa môjho názoru je dôležitá otázka, či podmienky, za akých predmetné osoby vykonávajú prácu v inej krajine, im všeobecne umožňujú vytvoriť tu trvalé väzby. Ako sme videli, zákonodarca Spoločenstva predpokladal, že práca vykonávaná pre štát neumožňuje vytvorenie takýchto väzieb. Okrem toho uplatnenie spornej výnimky nezávisí od charakteru vykonávanej práce, keďže pokrýva všetky práce vykonávané pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu.

157. Ďalej žalované inštitúcie uvádzajú, že v rámci práce vykonávanej pre územný celok nemajú predmetné osoby priamu väzbu so štátom.

158. S touto analýzou nesúhlasím. Sporná výnimka sa zaiste môže uplatniť, len pokiaľ predmetná osoba bola priamo zamestnaná štátom. Táto podmienka logicky vyplýva z právneho základu výnimky, podľa ktorého osoby zamestnané štátom, ak sú vymenované do inej krajiny, sú zamestnané na obmedzené obdobie a zachovávajú so svojím štátom úzke väzby, ktoré im neumožňujú začleniť sa do krajiny, kde sú zamestnané. Cieľom tejto podmienky existencie priamej väzby je teda podľa môjho názoru obmedziť výhody výnimky na osoby, ktoré boli zamestnané priamo štátom, a vylúčiť z nej tie osoby, ktoré ako zamestnanci spoločnosti — tretej osoby poskytovali na účet tejto spoločnosti plnenia pre štát. [47]

159. Vzhľadom na tieto úvahy majú osoby, ktoré sú zamestnané priamo územným celkom alebo subjektom pod kontrolou tohto celku povereným plnením úloh vo verejnom záujme, skutočne priamu väzbu s týmto celkom alebo subjektom, a teda štátom.

160. Žalované inštitúcie nakoniec uvádzajú, že rozšírenie pojmu štát uvedené v spornom ustanovení na územné celky a *a fortiori* na iné útvary má za následok rozšírenie nároku na príspevok v ťažko predstaviteľnom rozsahu, hoci ustanovenia práva Spoločenstva, ktoré poskytujú právo na peňažné plnenie, musia byť vykladané reštriktívne.

161. Zdá sa mi, že na tieto námietky nie je možné prihliadnuť z nasledujúcich dôvodov. Jednak pojem štát, tak ako je vymedzený

47 — Rozsahu podmienky spočívajúcej v existencii priamej právnej väzby sa tiež týka vec Komisia/Hosman-Chevalier (C-424/05), v súčasnosti prejednávaná na Súdnom dvore, ku ktorej generálny advokát Mengozzi predniesol svoje návrhy 15. marca 2007.

judikatúrou, nie je neobmedzený. Ako som skôr uviedol, judikatúra, najmä judikatúra týkajúca sa priameho účinku smerníc, definovala kritériá, vzhľadom na ktoré môže byť subjekt spojený so štátom.

162. Pani Salvador García a pán Salazar Brier v tomto ohľade odkazujú na judikatúru, ku ktorej Súdny dvor dospel vo vyššie uvedených rozsudkoch Beentjes a zo17. decembra 1998, Komisia/Írsko. Tieto rozsudky boli bezpochyby, ako uvádza Komisia, vydané v osobitnej oblasti verejných zákaziek. Kritériá, vzhľadom na ktoré subjekt musí byť kvalifikovaný ako „obstarávateľ", teda nie je možné ako také použiť na uplatnenie sporného ustanovenia služobného poriadku.

163. Tieto kritériá však sledujú rovnaký cieľ ako kritériá, ku ktorým Súdny dvor dospel v rámci článkov 226 ES, 249 ES a 87 ES, to znamená zabezpečiť účinné a jednotné uplatnenie práva Spoločenstva nezávisle od správnej organizácie členských štátov. Môžu teda podľa môjho názoru byť ako návod zohľadnené v rámci posúdenia kontroly verejného orgánu nad spoločnosťou poverenou brániť záujmy územného celku pred inštitúciami Spoločenstva.

164. Okrem toho takéto ustanovenia služobného poriadku, ako sú ustanovenia týkajúce sa príspevku na expatriáciu, majú za cieľ vybaviť Spoločenstvo nezávislou európskou verejnou správou na vysokej úrovni, zloženou z úradníkov spĺňajúcich vysoké nároky čo do schopností, výkonnosti a bezúhonnosti a získavaných na čo najširšom geografickom základe spomedzi občanov členských štátov. [48]

165. Cieľom spornej výnimky, ako sme videli, je nezbaviť osoby, ktoré pracovali v krajine svojho budúceho zamestnania pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu, príspevku na expatriáciu. Tento príspevok na expatriáciu, ktorý sa rovná 16 % základného platu a príspevku na domácnosť, ako i príspevku na vyživované dieťa a ktorý je vyplácaný po celé obdobie služobného pomeru v Spoločenstve, prispieva významne k príťažlivosti zamestnania, ktoré ponúka Spoločenstvo. Zastávam ten názor, že Spoločenstvo má záujem na tom, aby nebol obmedzovaný rozsah tohto zvýhodnenia len na osoby, ktoré pracovali pre ústrednú vládu štátu, aby mohlo prípadne využívať tiež odbornosti dosiahnuté osobami, ktoré pracovali v štáte miesta výkonu zamestnania pre územné celky, ako i v rôznych subjektoch závislých na štátoch.

48 — Pozri druhý bod odôvodnenia nariadenia č. 31 (EHS) a č. 11 (ESAE); druhý a tretí bod odôvodnenia nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 z 22. marca 2004, ktorým sa mení a dopĺňa Služobný poriadok zamestnancov Európskych spoločenstiev a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev (Ú. v. EÚ L 124, s. 1; Mim. vyd. 01/002, s. 130), ako i odpoveď Kinnocka, podpredsedu komisie poverenej správnou reformou, na otázku európskeho poslanca z 22. marca 2001 (Ú. v. ES C 40 E, s. 9).

166. Vzhľadom na všetky tieto úvahy som dospel k tomu názoru, že pojem „práca vykonávaná pre iný štát“ sa nevzťahuje len na prácu vykonávanú pre vládne orgány členských štátov, ale musí byť chápaný tak, že sa vzťahuje tiež na prácu vykonávanú pre územný celok, ako i na prácu vykonávanú pre útvar, ktorý bol bez ohľadu na jeho právnu formu poverený na základe aktu verejného orgánu plnením pod kontrolou tohto orgánu úloh vo verejnom záujme, ako je zastupovanie alebo obrana záujmov územného celku pred inštitúciami Spoločenstva.

b) Predstavuje práca asistenta poslanca Európskeho parlamentu „prácu vykonávanú pre medzinárodnú organizáciu“ v zmysle článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku?

167. Nie je spochybnené a nezdá sa byť spochybniteľné, že Parlament musí byť považovaný za medzinárodnú organizáciu v zmysle článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku. Treba v tomto ohľade pripomenúť, že zamestnanie vykonávané na Komisii bolo považované Súdnym dvorom a Súdom prvého stupňa za prácu vykonávanú pre medzinárodnú organizáciu v zmysle tohto ustanovenia. [49]

49 — Rozsudky Atala-Palmerini/Komisia, už citovaný, bod 6, a Liaskou/Rada, už citovaný, body 49 a 50.

168. Komisia tvrdí, že zamestnanie asistenta poslanca Európskeho parlamentu nemôže patriť do pôsobnosti spornej výnimky, pretože takýto asistent nemá priamu právnu väzbu s touto inštitúciou. [50]

169. S týmto názorom nesúhlasím. Ako som skôr uviedol, podmienka existencie priamej väzby medzi predmetnou osobou a predmetným štátom alebo predmetnou medzinárodnou organizáciou, ktorá je nutná vzhľadom na cieľ sledovaný spornou výnimkou, predpokladá, že táto osoba bola zamestnaná priamo týmto štátom alebo touto medzinárodnou organizáciou. Táto podmienka musí viesť k tomu, aby z možnosti využiť túto výnimku boli vylúčené osoby, ktoré ako zamestnanci spoločnosti — tretej osoby — poskytovali na účet tejto spoločnosti plnenie pre štát alebo medzinárodnú organizáciu. [51]

170. Podmienka existencie priamej väzby medzi predmetnou osobou a inštitúciou Spoločenstva je teda splnená, ak táto osoba bola zamestnaná priamo touto inštitúciou na zmluvnej báze alebo inou formou v súlade

50 — Toto stanovisko Komisia bráni tiež vo veci Asturias Cuerno/Komisia (T-473/04), prejednávaná pred Súdom prvého stupňa.

51 — Pozri, pokiaľ ide o osoby poskytnuté k dispozícii Komisii podnikom pre sprostredkovanie dočasnej práce, rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. septembra 2002, Nevin/Komisia, T-127/00, Zb. VS s. I-A-149 a II-781, body 53 a 58.

s pracovným poriadkom ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev alebo s iným textom Spoločenstva [52].

171. Právna úprava týkajúca sa výdavkov a príspevkov poslancov Európskeho parlamentu prijatá kanceláriou tejto inštitúcie v roku 1984 [53] stanovuje vo svojom článku 14 možnosť pre každého poslanca využívať príspevok určený na pokrytie nákladov vyplývajúcich zo zamestnania alebo z využitia služieb jedného alebo viac asistentov. Podľa tohto ustanovenia môže viac poslancov tiež spoločne zamestnať toho istého asistenta.

172. Z ustanovení prijatých Parlamentom na účel jeho činnosti teda vyplýva, že európski poslanci môžu priamo vyberať parlamentných asistentov, aby im pomáhali pri plnení ich povinností počas ich mandátu. Okrem toho sú poslanci presne tými, ktorí ako členovia Európskeho parlamentu vykonávajú za podmienok stanovených zmluvou a pravidlami prijatými touto inštitúciou právomoci, ktoré sú tejto inštitúcii priznané.

173. Pokiaľ bol asistent poslanca Európskeho parlamentu vybratý priamo týmto poslancom a nebol daný k dispozícii tomuto poslancovi prostredníctvom poskytovateľa služieb, má teda podľa môjho názoru skutočne priamu väzbu s Parlamentom ako medzinárodnou organizáciou v zmysle článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku. Okolnosť, že zmluva, ktorá viaže tohto asistenta k tomuto poslancovi, je súkromnoprávnou zmluvou podliehajúcou vnútroštátnemu zákonu, ako je zmluva medzi pani Salvador García a poslancom, u ktorého bola zamestnaná, nie je v rozpore s touto analýzou. Dôležité podľa môjho názoru je, že táto zmluva je uzatvorená medzi asistentom a poslancom a že možnosť člena Parlamentu zamestnať spolupracovníka, aby mu pomáhal pri plnení jeho povinností v tejto inštitúcii, je stanovená aktom tejto inštitúcie.

174. V dôsledku toho musí byť podľa môjho názoru práca asistenta poslanca Európskeho parlamentu považovaná za prácu vykonávanú pre medzinárodnú organizáciu v zmysle tohto ustanovenia, ak je dotknutý asistent zamestnaný priamo poslancom a nie je poskytnutý k dispozícii tomuto poslancovi ako zamestnanec spoločnosti poskytujúcej služby.

175. Teraz uvediem dôsledky, ktoré musia byť podľa môjho názoru z tejto analýzy vyvodené v štyroch preskúmavaných veciach.

52 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. marca 1995, Lo Giudice/Parlament, T-43/93, Zb. VS s. I-A-57 a II-189, bod 34.

53 — Tento neuverejnený dokument má názov *„Rules governing the payment of expenses and allowances to Members“* (PE 133.116).

4. Dôsledky tejto analýzy v štyroch preskúmavaných veciach

a) Vo veci C-7/06 P

176. Pripomeňme si, že pani B. Salvador García nastúpila do služobného pomeru na Komisii v Bruseli 16. apríla 2001. Súd prvého stupňa stanovil referenčné obdobie, pokiaľ ide o ňu, na obdobie od 16. októbra 1995 do 15. októbra 2000.

177. Vo vyššie uvedenom rozsudku Salvador García/Komisia Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobkyňa počas najdlhšej časti tohto obdobia vykonávala svoje hlavné povolanie v Bruseli, najskôr v Sodexna, spoločnosti poverenej vonkajším hospodárskym rozvojom autonómnej oblasti Navarra, a potom ako splnomocnenkyňa vlády tejto autonómnej oblasti.

178. Súd rozhodol, že tieto zamestnania nemôžu byť považované za prácu vykonávanú pre iný štát v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážky prílohy VII služobného poriadku z dôvodu, že toto ustanovenie nepokrýva prácu poskytovanú politickým jednotkám štátu ani *a fortiori* prácu vykonávanú pre spoločnosť, ako je Sodexna, pretože tá vo svojej podstate nie je súčasťou orgánov štátu, i keď je táto spoločnosť poverená úlohami vo verejnom záujme.

179. Pokiaľ sa Súdny dvor pridrží mojej analýzy pojmu „práca vykonávaná pre iný štát“ uvedenej v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážke prílohy VII služobného poriadku, Súd prvého stupňa tým, že vylúčil tieto zamestnania z pôsobnosti tohto pojmu, hoci autonómna oblasť Navarra predstavuje verejný orgán Španielskeho kráľovstva, bez toho, aby skúmal, či Sodexna vykonáva svoje činnosti pod kontrolou tejto oblasti, sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri uplatňovaní uvedeného ustanovenia.

180. Dôvod odvolania vychádzajúci z porušenia článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku je teda dôvodný.

181. Na účely posúdenia dôsledkov, ktoré treba vyvodiť z tohto nesprávneho právneho posúdenia, treba preskúmať, či zamestnanie pani Salvador García v Belgicku počas piatich rokov predchádzajúcich jej nástup do pracovného pomeru v Sodexna 1. marca 1997 stačí na odôvodnenie zamietnutia jej žaloby o neplatnosť rozhodnutia Komisie, ktorá zamietla jej nárok na príspevok na expatriáciu.

182. Pokiaľ osoba vykonávala prácu pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu počas relevantného obdobia, počínajúc dňom jej nástupu do služobného pomeru v Spoločenstve, musí totiž menovací orgán (MO) v súlade s judikatúrou opätovne stanoviť obdobie piatich rokov a pritom nezohľadniť obdobie, počas ktorého bol tento služobný pomer vykonávaný.[54] Predmetná osoba si nemôže uplatniť nárok na príspevok na expatriáciu, pokiaľ počas takto opätovne stanoveného referenčného obdobia mala obvyklé bydlisko alebo vykonávala svoje hlavné zamestnanie na európskom území štátu, kde je zamestnaná.[55]

183. Keď skúmam situáciu žalobkyne v rokoch predchádzajúcich jej nástupu do pracovného pomeru v Sodexna 1. marca 1997, konštatujem, že žalobkyňa študovala v Belgicku od septembra 1991 do júla 1992 a že potom vykonala stáž na Komisii v Bruseli od októbra 1992 do februára 1993.

184. Od 1. októbra 1993 do 31. decembra 1994 pracovala žalobkyňa v tomto meste pre vládu autonómnej oblasti Navarra, potom od 21. februára 1995 do 20. augusta 1995 v Sodena, spoločnosti poverenej hospodárskym rozvojom tohto autonómnej oblasti.

185. Medzi 1. septembrom 1995 a 30. júnom 1996 pani Salvador García vykonávala prácu asistentky poslanca Európskeho parlamentu.

186. Počas júla a augusta roku 1996 pracovala dobrovoľne v mimovládnej organizácii v Peru, potom od 2. septembra 1996 do 28. februára 1997 vykonávala svoje zamestnanie na základe pracovnej zmluvy podpísanej 17. júla 1996 so súkromnoprávnou spoločnosťou ECO, ktorej Komisia zverila úlohy technickej podpory.

187. Pokiaľ skúmam toto obdobie ako celok, konštatujem, že jej veľká časť je venovaná zamestnaniam vykonávaným v postavení zamestnanca vlády autonómnej oblasti Navarra (15 mesiacov) a Sodena (6 mesiacov), asistentky poslanca Európskeho parlamentu (10 mesiacov), ako aj stážistky na Komisii (5 mesiacov). Tieto práce v súlade s mojou

54 — V už citovanom rozsudku Atala-Palmerini/Komisia bol Súdny dvor postavený pred nasledujúcu situáciu. Pani Atala-Palmerini, peruánska štátna príslušníčka od narodenia a talianska štátna príslušníčka po uzavretí manželstva, študovala od septembra 1970 do júna 1973 v Belgicku a potom, po krátkom pobytu v Peru, vykonávala stáž na Komisii od 1. septembra 1973 do 31. januára 1974. 7. decembra 1974 uzavrela manželstvo s úradníkom Komisie, talianskym štátnym príslušníkom, zamestnaným v Bruseli. V akademických rokoch 1974/1975 a 1975/1976 sa zapísala na univerzitu Paríž X-Nanterre na účel získania doktorátu. Od 6. marca 1978 do 30. marca 1987 pracovala na veľvyslanectve Peru v Belgicku. 16. apríla 1987 pani Atala-Palmerini nastúpila do služobného pomeru na Komisii v Bruseli. Súdny dvor rozhodol, že referenčné obdobie piatich rokov je obdobie od 6. októbra 1972 do 31. augusta 1973 a od 1. februára 1974 až do 5. marca 1978, keďže obdobie stáže na Komisii a obdobie strávené v službách veľvyslanectva Peru nie je možné zohľadniť.

55 — Rozsudok Atala-Palmerini/Komisia, už citovaný, body 10 a 11. Pozri v tom istom zmysle rozsudok Nuñez/Komisia, už citovaný, bod 12.

analýzou pojmu práca vykonávaná pre iný štát alebo medzinárodnú organizáciu patria alebo môžu patriť do jeho pôsobnosti.

188. Pokiaľ ide o obdobie strávené žalobkyňou v Bruseli na účel štúdia od septembra 1991 do júla 1992 a ako zamestnankyne spoločnosti ECO počas obdobia šiestich mesiacov, nie sú ako také dostatočné na to, aby bolo preukázané, že predmetná osoba mala svoje obvyklé bydlisko alebo svoje hlavné zamestnanie v Belgicku počas obdobia piatich rokov.

189. Vzhľadom na tieto skutočnosti zastávam ten názor, že odvolanie podané žalobkyňou je dôvodné a že už citovaný rozsudok Salvador García/Komisia musí byť zrušený.

190. V súlade s článkom 61 Štatútu Súdneho dvora, ak je odvolanie dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Súdu prvého stupňa. Ak to stav konania dovoľuje, môže sám právoplatne rozhodnúť o veci samej. Domnievam sa, že tak tomu je v prejednávanej veci.

191. Pán B. Salvador García navrhuje zrušenie rozhodnutia Komisie z 27. marca 2002 o zamietnutí jej sťažnosti proti rozhodnutiu z 28. júna 2001, ktorým Komisia zamietla poskytnúť príspevok na expatriáciu, ako i príspevky, ktoré s ním súvisia.

192. Podľa rozhodnutia z 27. marca 2002 je toto zamietnutie v zásade založené na tých istých dôvodoch, ktoré prijal Súd prvého stupňa a ktoré sú podľa môjho názoru postihnuté právnou vadou.

193. Komisia založila svoje rozhodnutia na nasledujúcich dôvodoch:

— zamestnanie asistentky poslanca Európskeho parlamentu nemôže byť považované za „prácu vykonávanú pre medzinárodnú organizáciu“ v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku, keďže žalobkyňa nemala priame právne väzby s Parlamentom, vzhľadom na to, že jej jedinou zmluvnou väzbou bola súkromnoprávna zmluva uzatvorená s poslancom Európskeho parlamentu,

— zamestnania vykonávané žalobkyňou pre spoločnosti Sodena a Sodexna nepatria

do pôsobnosti vyššie uvedeného ustanovenia, pretože i keby tieto spoločnosti ako spoločnosti poverené zastupovaním záujmov autonómnej oblasti Navarra v Bruseli mali verejnú povahu, práce vykonávané žalobkyňou v uvedených spoločnostiach boli upravené súkromnoprávnymi zmluvami, a

— zamestnanie vykonávané priamo pani B. Salvador García pre vládu spoločenstva Navarra tiež nemohlo byť považované za „prácu vykonávanú pre iný štát" v zmysle uvedeného ustanovenia, pretože okolnosť, že španielske autonómne spoločenstvá disponujú vlastnými právomocami, ktoré im boli zverené ústavou, z nich nerobia štáty.

194. Tieto odôvodnenia sú z dôvodov, ktoré som uviedol vyššie, nesprávne, takže dôvod odvolania vychádzajúci z porušenia článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku je dôvodný. Rozhodnutia Komisie z 28. júna 2001 a z 27. marca 2002, ktorými sa zamieta nárok žalobkyne na príspevok na expatriáciu stanovený v uvedenom článku, ako i nárok na príspevky, ktoré s ním súvisia, musia teda byť zrušené.

195. Ak Súdny dvor súhlasí s mojím názorom, bude na Komisii, aby prijala na základe článku 233 ES nové rozhodnutia o žiadosti pani Salvador García o vyplácaní týchto príspevkov, ktoré bude v súlade s rozsudkom vydaným Súdnym dvorom a s jeho odôvodnením.

196. Článok 122 prvý odsek rokovacieho poriadku stanovuje, že ak odvolanie je dôvodné, a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci samej, rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 69 ods. 2 tohto poriadku, ktoré sa na konanie o odvolaní použije na základe článku 118 uvedeného poriadku, Súdny dvor zaviaže účastníka konania, ktorý vo veci nemal úspech, na náhradu trov konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

197. V súlade s týmito ustanoveniami a návrhmi pani Salvador García tiež navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol tak, že Komisia je povinná nahradiť trovy odvolacieho konania a konania pred Súdom prvého stupňa.

b) Vo veciach C-8/06 P až C-10/06 P

198. Dôsledky, ktoré navrhujem vyvodiť vo veci C-7/06 P, sa mi zdajú byť tie isté v troch

ostatných preskúmávaných veciach vychádzajúc z tých istých úvah.

199. Pani Herrero Romeu (vec C-8/06 P) nastúpila do služobného pomeru na Komisii v Bruseli 16. novembra 2001. Súd prvého stupňa stanovil referenčné obdobie, ktoré sa jej týka, na obdobie od 16. mája 1996 do 15. mája 2001. Počas celého tohto obdobia žalobkyňa pracovala v Bruseli pre Patronat, verejnoprávny subjekt poverený správou záujmov vlády autonómnej oblasti Katalánsko.

200. Pán Salazar Brier (vec C-9/06 P) nastúpil do služobného pomeru na Komisii v Bruseli 1. júna 2002. Súd prvého stupňa stanovil referenčné obdobie, ktoré sa ho týka, na obdobie od 1. decembra 1996 do 30. novembra 2001. Konštatoval, že počas tohto obdobia žalobca vykonával svoje hlavné povolanie v Bruseli, najskôr pre Sofesa, poverenej správou záujmov autonómnej oblasti Kanárskych ostrovov a správou kancelárie zastúpenia tohto autonómnej oblasti, a potom priamo pre vládu tohto autonómnej oblasti.

201. Pán De Bustamante Tello (vec C-10/06 P) nastúpil do služobného pomeru na Rade v Bruseli ako úradník 1. januára 2003. Súd prvého stupňa stanovil referenčné obdobie, ktoré sa ho týka, od 1. júla 1997 do 30. júna 2002. Konštatoval, že počas tohto obdobia žalobca vykonával svoje hlavné povolanie v Bruseli pre ORM, organizáciu poverenú správou záujmov autonómnej oblasti Regiónu Murcia v inštitúciách Spoločenstva.

202. V troch už citovaných rozsudkoch Herrero Romeu/Komisia, Salazar Brier/Komisia a De Bustamante Tello/Rada Súd prvého stupňa rozhodol, že zamestnanie žalobcu vykonávané počas týchto referenčných období nemôže byť považované za prácu vykonávanú pre iný štát v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku, a to z tých istých dôvodov, ako sú dôvody obsiahnuté v už citovanom rozsudku Salvador García/Komisia. Tieto dôvody, ako som už uviedol, sú podľa môjho názoru postihnuté právnou vadou.

203. Keď skúmam situáciu týchto žalobcov počas obdobia predchádzajúceho referenčné obdobie stanovenému Súdom prvého stupňa, konštatujem, že ich zamestnanie v Belgicku nemôže odôvodniť zamietnutie príspevku na expatriáciu.

204. Pokiaľ ide o pani Herrero Romeu, jediné zamestnanie, ktoré vykonávala v Belgicku, bolo zamestnanie pre Patronat od novembra 1993.

205. Pokiaľ ide o pána Salazar Brier, najskôr pracoval v Sofesa v Bruseli od 3. októbra 1994 do 31. augusta 1998 ako stážista a potom na základe pracovnej zmluvy. Žiadna skutočnosť nenaznačuje, že pred svojím nástupom v Sofesa 3. októbra 1994 pán Salazar Brier mal počas päťročného obdobia svoje obvyklé bydlisko alebo svoje hlavné povolanie v Belgicku.

206. Tiež pokiaľ ide o pána De Bustamante Tello, zo spisu vyplýva, že vykonával svoje zamestnanie v Bruseli od 2. decembra 1991 do 31. júla 1996 pre INFO, organizáciu verejného práva autonómnej oblasti Regiónu Murcia poverenú najmä sledovaním právnych predpisov a programov Spoločenstva, ktoré majú význam pre toto autonómna oblasť, najskôr ako stážista a potom na základe pracovnej zmluvy na dobu neurčitú. Od augusta 1996 pracoval v Bruseli ako riaditeľ ORM.

207. Všetky tieto zamestnania môžu byť kvalifikované ako „práca vykonávaná pre iný štát“ v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážky prílohy VII služobného poriadku. Vzhľadom na tieto skutočnosti mám ten názor, že odvolania žalobcov vo všetkých troch preskúmavaných veciach sú dôvodné a že už citované rozsudky Herrero Romeu/Komisia, Salazar Brier/Komisia a De Bustamante Tello/Rada musia byť zrušené.

208. Navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol o sporoch, keďže sa mi zdá, že stav vecí tak umožňuje.

209. Pani Herrero Romeu, ako aj páni Salazar Brier a De Bustamante Tello navrhujú zrušenie rozhodnutí vydaných Komisiou 19. novembra 2001 a 25. júla 2001, ako i Radou 24. novembra 2003, ktorými tieto inštitúcie rozhodli, že žalobcovia nemajú nárok na príspevok na expatriáciu a príspevky, ktoré s ním súvisia.

210. Konštatujem, že dôvody, pre ktoré uvedené inštitúcie odmietli tieto nároky, tak ako vyplývajú z rozhodnutí vydaných 10. júna 2002, 24. marca 2003 a 28. júla 2003 o zamietnutí sťažností podaných žalobcami, sú v podstate totožné s dôvodmi sformulovanými Súdom prvého stupňa v napadnutých rozsudkoch a sú podľa môjho názoru postihnuté právnou vadou. Dôvod odvolania vychádzajúci z porušenia článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku je teda dôvodný.

211. Navrhujem teda, aby Súdny dvor zrušil tieto rozhodnutia a v súlade s návrhmi žalobcov rozhodol tak, že žalované inštitúcie sú povinné nahradiť trovy odvolacieho konania a konania pred Súdom prvého stupňa.

V — Návrh

212. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Vo veci C-7/06 P:

— zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 25. októbra 2005, Salvador García/Komisia (T-205/02),

— zrušil rozhodnutia Komisie z 28. júna 2001 a z 27. marca 2002, ktorými sa zamieta nárok pani B. Salvador García na príspevok na expatriáciu stanovený v článku 4 prílohy VII Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev, ako i na príspevky, ktoré s ním súvisia, a

— rozhodol, že Komisia Európskych spoločenstiev je povinná nahradiť trovy konania na Súde prvého stupňa Európskych spoločenstiev a na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev.

2. Vo veci C-8/06 P:

— zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 25. októbra 2005, Herrero Romeu/Komisia (T-298/02),

— zrušil rozhodnutia Komisie z 19. novembra 2001 a z 10. júna 2002, ktorými sa zamieta nárok pani Herrero Romeu na príspevok na expatriáciu stanovený v článku 4 prílohy VII Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev, ako i na príspevky, ktoré s ním súvisia, a

— rozhodol, že Komisia Európskych spoločenstiev je povinná nahradiť trovy konania na Súde prvého stupňa Európskych spoločenstiev a na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev.

3. Vo veci C-9/06 P:

— zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 25. októbra 2005, Salazar Brier/Komisia (T-83/03),

— zrušil rozhodnutia Komisie z 25. júla 2002, z 24. februára a z 24. marca 2003, ktorými sa zamieta nárok pána Salazara Briera na príspevok na expatriáciu stanovený v článku 4 prílohy VII Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev, ako i na príspevky, ktoré s nim súvisia,

— rozhodol, že Komisia Európskych spoločenstiev je povinná nahradiť trovy konania na Súde prvého stupňa Európskych spoločenstiev a na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev.

4. Vo veci C-10/06 P:

— zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 25. októbra 2005, De Bustamante Tello/Rada (T-368/03),

— zrušil rozhodnutia Rady z 24. januára 2003 a z 28. júla 2003, ktorými sa zamieta nárok De Bustamante Tello na príspevok na expatriáciu stanovený v článku 4 prílohy VII Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev, ako i na príspevky, ktoré s ním súvisia, a

— rozhodol, že Rada Európskej únie je povinná nahradiť trovy konania na Súde prvého stupňa Európskych spoločenstiev a na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev.